Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2196 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 25 mai 1956

In prima etapă

Am reamenajat terenul sportiv, au fost popularizate întrecerile și s-au organizat primele concursuri — ne scrie corespondentul Ion Cojocaru din comuna Negrești, raionul Piatra Neamț. Acum se cunosc deja primii campioni pe comună al Spartachiadei de vară: Ion Cojocaru la proba de săritură în lungime, Vasile Ungureanu la săritura în înălțime.

La Școala profesională metalurgică „Oțelul Roșu", 1200 elevi participă la întrecerile Spartachiadei — ne scrie corespondentul N. Pîrvu.

...In fiecare zi sosesc la redacție nenumărate scrisori. Ele ne aduc vești din cele mai îndepărtate sate și orașe ale patriei, despre felul cum se desfășoară întrecerile Spartachiadei de vară a tineretului.

Din păcate însă, printre aceste scrisori sînt încă multe care ne vorbesc și de lucruri mai puțin plăcute.

— Nu putem începe întrecerile, nu avem teren sportiv. Președintele sfatului popular nu vrea să ne ajute — scrie tovarășul Andrei Corneliu din comuna Armășești, raionul Urziceni.

— La noi, în comuna Ștefan cel Mare, regiunea Constanța — ne scrie alt corespondent — comitetul organizației de bază U.T.M. n-a mișcat nici măcar un deget pentru antrenarea tinerilor la întreceri. Nici în comunele Trifești, Străleești și Averești din raionul Huși întrecerile încă n-au început. In alte locuri s-a desfășurat doar... deschiderea festivă a Spartachiadei. Așa s-a întîmplat la Reșița în timp ce în multe sate ale raionului nici nu se știe amănunt despre Spartachiadă.

Comisiile regionale Constanța, Baia Mare, București și altele — în frunte cu președinții lor — se dezinteresează de întreceri. Nu au fost luate încă măsuri serioase pentru popularizarea Spartachiadei, pentru organizarea întrecerilor. Ce mai așteptați oare tovarăși?

In multe din satele regiunii Constanța materialele de popularizare a competiției nici n-au ajuns încă. In alte locuri organizațiile de bază U.T.M. amînă începerea întrecerilor de azi pe mîine. In toată regiunea doar circa 1000 de tineri participă la întreceri. Și cum să nu se întîmple așa cînd înșiși comitetele raionale U.T.M. din regiune nu au făcut altceva decît să traseze sarcina: începeți întrecerile! Cu indolență și superficialitate nu se pot organiza întreceri reușite!

Prima etapă — etapa de masă — a întrecerilor Spartachiadei de vară se apropie de sfîrșit. Timpul nu așteaptă. In zilele care au mai rămas, comisiile regionale și raionale de organizare a Spartachiadei trebuie să-și intensifice munca. Este nevoie de organizarea a cît mai multe întreceri, pe clasă, pe secții și ateliere, pe comună. Fiecare tînăr iubește sportul, dorește să participe la întreceri. Depinde numai de felul cum este antrenat la aceste întreceri. De aceea pe primul plan: popularizarea largă și continuă a întrecerilor prin discuții tovărășești cu colectivele, prin gazetele de perete, stațiile de radio-amplificare etc. E datoria noastră să urmăm exemplul organizațiilor U.T.M. din regiunea Suceava care s-au angajat ca în fiecare comună, în fiecare sat să amenajeze o bază sportivă simplă.

Fiecare utemist, fiecare tînăr să fie un participant activ la întrecerile Spartachiadei de vară!

„Scînteia tineretului"

In cinstea Congresului UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Tinerele de la F.R.B. aplică inițiativa brigăzii lui Năstase Mitroi

Am fost martora unei consfătuiri. In biroul modest al inginerului utemist Petre Sanda membrele brigăzii a II-a secția ring schimbul III de la „Filatura Romînească de Bumbac" și-au afirmat, în unanimitate, dorința ca în cinstea celui de al II-lea Congres al U.T.M.-ului să se alăture inițiativei brigăzii lui Năstase Mitroi, trecînd la aplicarea științifică a celor mai optime mînuiri.

Angela Ganea pare mai curînd o școlăriță. Pieptănată modest, cu basmaua aruncată ștrengărește peste părul de culoarea corbului ce-i scoate în evidență chipul de creolă, privea emoționată în jurul ei. Cunoștea bine pe fiecare membră a brigăzii. Unele fiind filatoare vechi, cu experiență, stăpînesc bine mișcările, circulă printre ringuri cu o iuțeală uimitoare; altele lucrează mai anevoios.

Ganea conduce brigada a II-a și dacă succesele acestei brigăzi au dus la îndeplinirea planului lunar din aprilie cu 105,6 la sută acest lucru se datorește de bună seamă priceperii de a organiza munca, activității conștiincioase a fiecărei filatoare. Este oare tot ce puteau ele să facă? Iată o întrebare care a depășit hotarul eu-lui. Nu, fără îndoială că trebuie și se poate obține mai mult. Cum? Apreciind fiecare element nou care se naște și se dezvoltă în procesul de producție, obținînd produse suplimentare nu pe seama prelungirii efortului fizic, ci prin aplicarea științifică a celor mai optime mînuiri, procedeu care înlătură lichidarea lipirii firelor după deget, prin simpla suprapunere pe o distanță care uneori ajungea pînă la 5 centimetri.

Hotărîrea conștientă de a lucra într-un chip nou, de a rupe cu vechiul sistem de lucru ce nu mai corespunde, și prin aceasta cu vechile concepții privind executarea mînuirilor, are o bază sănătoasă.

Ani și ani filaturile au lucrat fiecare în genul ei. Dar perfecționarea proceselor de producție, cunoașterea în adîncime a metodei inginerului sovietic Fedor Lukici Kovaliov au impus reguli ce trebuie respectate în fiecare filatură. Consfătuirea organizată de Direcția generală industrială bumbac, in și cînepă la Uzinele Textile -Timișoara a avut ca rezultat stabilirea celor mai optime mînuiri care trebuie considerate metode unice pentru filaturile noastre. Cu aceste mînuiri au cerut filatoarele din brigada II-a să fie instruite temeinic. Fiecare era convinsă că după ce greutățile începutului vor fi înlăturate, produsele lor vor fi de calitate ireproșabilă, că însușirea mînuirilor optime și aplicarea lor corectă de către întreaga brigadă, va aduce o creștere simțitoare a productivității muncii și în ultimă instanță o creștere a cîștigului.

Indemînarea este rezultatul însușirii meseriei. Și înainte în brigadă se aplicau metode avansate, Voroșin, Jandarova, Ciutkih, marșrut, dar lipsa consta în faptul că ele nu erau aplicate corect de către întreaga brigadă. Maria Pintilescu, Ecaterina Nedelceanu, executînd corect mînuirile și aplicînd corect celelalte metode avansate, realizau produse de calitate superioară în proporție de 100 și respectiv 90 la sută. Dar în același timp Ioana Nedelcu, Maria Mandache lucrau mult mai slab, cu rezultate mult inferioare. Producția brigăzii nu era omogenă.

Brigada s-a angajat:

— Calitate sută la sută.

— Economii de timp și materie primă superioare rezultatelor obținute pînă acum.

Brigada a cerut:

— Dotarea cu un dulap al brigăzii pentru păstrarea sculelor ce i-au fost încredințate.

— O mai bună aprovizionare.

— Rezolvarea problemei iluminatului noaptea.

— Asigurarea funcționării neîntrerupte a utilajului.

Brigada va asigura:

— Curățenia sub mașină și între fuse precum și în intervalele dintre mașini.

— Folosirea integrală a timpului de lucru.

— Sortarea deșeurilor și depozitarea lor în cutia de la capătul fiecărei mașini.

— Vrem, a spus Ganea, ca toate să fim fruntașe, să lucrăm la fel. De aceea ne-am hotărît să urmăm exemplul brigăzii lui Năstase Mitroi, să ne ajutăm în însușirea celor mai bune mînuiri într-un timp scurt, să ne ajutăm reciproc, să aplicăm corect metodele avansate de muncă.

A vorbit tovarășul Roman Cornel, șeful schimbului III din secția ring și inginerul utemist Petre Sanda, responsabilă cu aplicarea metodelor avansate. Ei au relevat însemnătatea pasului făcut de brigadă precum și necesitatea ca toți tinerii filatori să se alăture inițiativei brigăzii lui Năstase Mitroi pentru un salt al calității și productivității muncii. Tovarășa Maria Macău, inginer în Direcția generală bumbac, in, cînepă, serviciul organizarea și normarea muncii, a subliniat și un alt aspect al aplicării mînuirilor optime — economisirea de timp și de materie primă.

La orele 15, brigada a preluat ringurile din plin mers. Lucrînd la 2—3—4 părți de ring, membrele brigăzii urmăreau cu atenție bobinele.

Prima zi de instruire a filatoarelor este și prima zi de instruire a echipei de levată. Inițierea fetelor din echipa de levată în aplicarea procedeului creat de utemista Artemiza Tabarcea, una din nenumăratele fruntașe ale fabricii, permite desfacerea completă a firului de pe fus, înlăturînd pierderea a 50 de centimetri fir la fiecare fus.

Acționînd ca un tot unit, împărtășindu-și priceperea, experiența, brigada Angelei Ganea prima prietenă din industria textilă a brigăzii lui Năstase Mitroi de la uzinele „Matyas Rakosi" își va găsi adepți în toate filaturile patriei noastre.

L. CRINGUȚ

Termocentrala Borzești produce energie

Primul agregat de 25.000 kw. a intrat în funcțiune

Joi 24 mai, la marea centrală electrică de termoficare Borzești din Valea Trotușului, primul turbogenerator de 25.000 kw. a fost pus în paralel cu sistemul energetic.

La ora 12,50 acest agregat a început să producă energie electrică pentru unitățile industriei petrolifere, carbonifere și alte întreprinderi industriale din Moldova. In afară de energie electrică uzina de la Borzești livrează întreprinderilor petrolifere din Moldova și abur industrial.

O contribuție importantă la punerea în funcțiune a noii centrale au adus inginerii C. Pascaru, conducătorul lucrărilor de montaj, Al. Floreșteanu, conducătorul lucrărilor de construcții, Fl. Stănescu, I. Suciu, G. Berlovan și M. Bălănescu, montorii din echipa condusă de D. Ghenoiu, Gr. Ivășescu, șeful sectorului cazane, maistrul P. Cîrligeanu, conducătorul lucrărilor de montaj de la camera de comandă, maistrul montor de turbine E. Grandore, dulgherii din echipa lui P. Kisfaludy, zidarii M. Neacșu și N. Stancu, precum și alți muncitori din cadrul trusturilor „Electromontaj" și „Energo-Construcția".

Un prețios sprijin l-a adus grupul de ingineri sovietici care au lucrat pe șantier.

(Agerpres).

Vizitele delegației parlamentare sovietice

ÎNTÎLNIRE DE NEUITAT



Membrii delegației parlamentare Sovietice în vizită la Fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej".

Dimineață. Un șir lung de automobile s-a oprit în fața fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală. Cea mai mare întreprindere de acest gen din țara noastră primea vizita delegației Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Intîmpinați cu vie bucurie de către conducerea întreprinderii și reprezentanți ai muncitorilor, membrii delegației au făcut primul popas în biroul directorului. Aci, ei au luat cunoștință de istoria fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej".

Cuvintele translatoarei răsună rar și cumpătat, aidoma unui comentariu la un scenariu istoric care evocă fapte eroice și însuflețește în același timp pe auditori.

Apoi se discută itinerarul vizitei prin fabrică.

Cei care au cinstea de a ura primii bun venit iubiților oaspeți sovietici sînt reprezentanții generației de mîine: locatarii căminului de copii al fabricii.

Intr-o sală luminoasă, copiii îi invită pe membrii delegației să ia loc și le prezintă un scurt program artistic. Printre foto-reporterii care iau numeroase imagini se remarcă un om foarte preocupat de a surprinde cît mai reușit pe micii artiști. Apoi el cere amănunte de la conducerea căminului, ca un veritabil reporter. Dar semnul de la reverul hainei ne arată că pasionatul foto-reporter este un membru al Sovietului Suprem al U.R.S.S., Mihail Vasilievici Malțev geolog șef al societății „Tatneft". La înapoierea în patrie el va povesti oamenilor sovietici, alegătorilor săi, despre cele văzute în Romînia democrat-populară.

Străbătînd întreprinderea oaspeții se opresc în fața unui panou al fruntașilor. De curînd un grup de tinere — unele din ele își au fotografia prinsă la acest panou — au vizitat Uniunea Sovietică, drept recompensă pentru frumoasele succese obținute în muncă. Iat-o și pe tînăra Palaloga Eugenia, una dintre aceste muncitoare fruntașe. Oaspeții o înconjoară îndată felicitînd-o și urîndu-i noi succese. Eugenia Palaloga ne arată apoi bucuroasă darul primit: un frumos medalion — pe care este gravată în miniatură cunoscuta statuie a călărețului de aramă din Leningradul erou. Este vizitată apoi expoziția de modele. Tovarășul F. R. Kozlov se interesează asupra producției de confecții pentru copii. La sectorul 7, delegația Sovietului Suprem este întîmpinată cu aplauze furtunoase și urale nesfîrșite. Minute în șir, uralele nu încetează. Apoi se scandează cu frenezie: „U.R.S.S., U.R.S.S., U.R.S.S..."

Urmează apoi un însuflețit miting, la care au luat cuvîntul tov. Ioana Boga, secretarul comitetului de partid al fabricii, Eugenia Palaloga, maistru fruntaș, Sandu Mocofan, muncitor. In aplauzele celor prezenți au luat apoi cuvîntul Alexandr Stepanovici Trofimov, prim secretar al Comitetului regional Balașov al P.C.U.S. și Tatiana Ivanovna Antropova, directoarea Școlii nr. 6 din Vîșnîi Volociok.

Oaspeții își iau rămas bun de la prietenii lor din fabrică urîndu-le noi succese. Inainte de plecare parlamentarii sovietici mulțumesc gazdelor pentru primirea de neuitat care li s-a făcut și primesc la rîndul lor daruri. Exprimînd sentimentele întregii delegații, F. R. Kozlov membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., deputat în Sovietul Uniunii, prim secretar al Comitetului regional Leningrad al P.C.U.S. a spus la despărțire: „Mulțumim pentru primirea nu călduroasă, ci fierbinte, ce ne-ați făcut-o".

M. ZAMFIR

Cîteva ore la Fundulea

Mașinile goneau.

Drumul pînă la gospodăria agricolă de stat Fundulea nu a durat mult.

In curtea gospodăriei, directorul, inginerul șef și un grup de muncitori așteptau oaspeții sovietici. Au urmat obișnuitele prezentări. Parlamentarii sovietici și însoțitorii lor au fost invitați în camera directorului. Conducătorul gospodăriei, tovarășul Vasile Danilov, a făcut un tablou al dezvoltării acestei unități agricole socialiste. A vorbit despre multe, a citat mereu cifre și, în general, s-ar putea spune că s-a străduit să nu uite nici un amănunt mai important. Deputații sovietici ascultau cu interes și luau mereu notițe. Cel mai harnic era Vasili Ivanovici Golovcenko, mecanic șef la S.M.T. Staro Titarovsk, ținutul Krasnodar. Cînd directorul și-a terminat expunerea, au început întrebările. Oaspeții se interesau de multe lucruri: cum se însămînțează, cîte vite posedă gospodăria, ce producție are.... E greu, desigur, în aceste cîteva rînduri să înșirui întrebările și răspunsurile. Important de reținut este interesul pentru agricultura romînească și satisfacția față de unele succese ce le-au fost relatate.

Gazdele ar fi vrut să arate oaspeților întreaga gospodărie. Cîteva minute au fost petrecute în cantină după care a fost vizitată bucătăria. In atelierul de mecanică, un muncitor mai în vîrstă — Radu Preoteasa — s-a întreținut cu cîțiva parlamentari sovietici care s-au interesat de munca sa, de viața familiei, de veniturile sale.

Pe o combină sovietică S 4 lucra muncitorul Dumitru A. Vasile.

De el se apropie cîțiva deputați sovietici precum și ambasadorul U.R.S.S. la București, A. A. Epișev. Unul din deputați îl întreabă pe Dumitru A. Vasile:

— Cum prețuiești, ca mecanic, combina pe care lucrezi?

— E foarte bună. De trei ani lucrez pe ea, așa că am avut vreme să-mi formez această părere...

Tovarășul Ionas Ionovici Vildjunas, președintele Sovietului orășenesc din Vilnius, ne spune:

— Incă n-am văzut totul, însă am de pe acum o impresie deosebit de bună despre această gospodărie...

Poposim în maternitatea de scroafe. Puzderie de purcei se învîrteau în jurul scroafelor, iar cei mai măricei și mai curajoși urcau treptele unei scări de lemn pe o platformă unde se găsea din belșug hrană. Deputata Vera Rincinovna Boianova rămîne puțin lîngă crescătoarea Ana Suster, își caută ceva prin geantă și după cîteva clipe scoate o insignă frumoasă pe care o prinde pe pieptul muncitoarei. Aceasta este vădit emoționată.

Vizita continuă. Carnetele oaspeților se umplu cu notițe. Intîlnesc mereu lucruri noi și interesante care merită să fie reținute, remarca un tovarăș sovietic.

Dar a sosit și timpul despărțirii. Strîngeri de mînă, cuvinte de salut și oaspeții își iau rămas bun de la gazdele lor.

E. O.

Tinerii din Armășești își continuă munca

Bătrîna Sofica Mihai, țărancă muncitoare din comuna Armășești, era tare necăjită. Gîndul că a sosit primăvara și trebuie să însămînțeze nu-i dădea pace nici ziua, nici noaptea... Costel și Sandu, cei doi flăcăi ai bătrînei, sînt plecați să-și satisfacă stagiul militar. Ce va face bătrîna Sofica Mihai? Va lucra singură sau va rămîne cu pămîntul neînsămînțat? Sau, poate, vreun consătean de-al ei, cu inima bună, are să-i însămînțeze pămîntul după ce va termina el de semănat? In cazul acesta însă — dacă va semăna tîrziu — belșugul recoltei este îndoielnic. Dar nici una dintre presupunerile de mai sus nu s-au împlinit. Cele două pogoane ale bătrînei au fost arate și însămînțate de mult. Firișoarele verzi de porumb au sfredelit cu îndrăzneală scoarța pămîntului și au ieșit la lumină.

Iată cum s-au petrecut lucrurile. Intr-una din primele zile ale lunii aprilie, pe cînd petece de zăpadă se încăpățînau să mai viețuiască pe ogoare, utemiștii din Armășești s-au strîns cu toții într-o ședință.

— Ne-am adunat, tovarăși, pentru a face planul nostru de acțiune în vederea ajutorării bătrînilor, văduvelor și a femeilor care au bărbați în armată, la muncile din campania agricolă de primăvară, a spus către cei de față Preda Ispas, secretarul organizației de bază U.T.M.

— Propun să înființăm încă două echipe de ajutorare — a spus utemistul Eugen Artuz.

Discuțiile au durat în felul acesta pînă noaptea tîrziu. Utemiștii și-au făcut planul de acțiune concret, prevăzînd ce și cum vor face pentru ajutorarea acelor ce aveau nevoie de sprijinul lor.

— Acasă ești, țață Chirasițo? — a strigat cineva la poartă.

— Acasă. Haideți înăuntru — i-a poftit Chirasița Paraschiv pe tinerii care se opriseră la poarta ei.

Țața Chirasița este văduvă și are cinci copii. Utemiștii au hotărît să are și să însămînțeze și pămîntul ei.

După cîteva zile, țața Chirasița povestea vecinilor cu lacrimi de bucurie în ochi, despre hărnicia utemiștilor care i-au arat și însămînțat pămîntul cu porumb, așa cum scrie la carte.

Dar utemiștii nu sînt singuri. Inițiativei lor s-au mai alăturat și alți tineri din sat. Anul trecut, tînărul Nicolae Preda era în armată. Soția lui avea copil mic și nu putea merge la lucru. Utemiștii i-au lucrat pămîntul de la arat și însămînțat pînă la recoltat, cînd au transportat grînele acasă. Și trebuie să știți că a obținut peste 3000 kg. de porumb boabe la hectar!

Nicolae Preda s-a întors din armată în satul său natal. Acum este și el alături de utemiștii care sprijină pe cei ce au nevoie de ajutor.

Preda Ispas a fost deseori la cîmp de cînd s-au făcut însămînțările. A urmărit plantele și parcă se necăjea că nu cresc mai repede. Nu-i mirare de asta, deoarece tinerii din Armășești au hotărît să întîmpine Congresul U.T.M. cu noi realizări în munca pe ogoare.

Zilele trecute, Preda Ispas a venit de la cîmp bucuros. Porumbul semănat de ei a răsărit și are două-trei frunzulițe, ceea ce înseamnă că poate să i se facă prima prașilă. Preda Ispas s-a grăbit să împrăștie vestea. Pe inimoșii tineri din comuna Armășești i-am lăsat ascuțindu-și sapele. Zilele acestea vor începe prașila porumbului.

ANA CARANFIL
corespondenta „Scînteii tineretului" pentru regiunea București

AGENDA TURISTICĂ

In cinstea întîlnirii tinerelor fete din Europa, va avea loc în frumoasele și pitoreștile împrejurimi ale Sinaiei un concurs de orientare turistică inter-asociații pentru desemnarea echipei feminine care va reprezenta regiunea București la concursul interregional.

La acest concurs, ce se va ține în zilele de 8-9-10 iunie, participă sportive de la asociațiile Constructorul, Flamura-Roșie, Metalul și Progresul. Intrecerea este considerată pentru gradul III zi, iar concursul interregional de gradul III zi și gradul II noapte.

La 9 iunie încep excursiile de sfîrșit de săptămînă pe litoral, iar la 11 iunie turiștii vor porni în excursie de cinci zile la cabana C.C.S. de la Mamaia. Inscrieri și informații amănunțite — la Biroul de turism și excursii din Calea Victoriei. S-a dat în folosință cabana și Hotelul turistic de la Cota 1400 Sinaia. In acest sfîrșit de săptămînă va vizita Cota un colectiv de turiști de la Constanța.

Și în această săptămînă, acceleratele speciale 331-332 vor pleca sîmbătă în obișnuitele excursii pe Valea Prahovei ducînd peste 900 de tineri și vîrstnici din Capitală spre culmile și acum înzăpezite ale Bucegilor.

Clișeul nostru reprezintă un aspect de la cabana Padina dinaintea plecării pe traseu a participantelor la ediția de anul trecut a concursului pe țară de orientare turistică.



BUCURIA SATULUI — PIONIERII

N-ar avea rost să amintesc exemple clasice sau să dau pildă mari prietenii care au început prin scrisori. Nu-i un lucru nou, nu s-a întîmplat nimic deosebit, neobișnuit, neașteptat, dar, la fiecare cîteva zile, factorul poștal aducea redacției cîte un plic — de fiecre dată cîte o scrisoare cu același scris mărunt, aplecat ordonat și școlărește spre dreapta. Semnatarul nu era unul singur. Așa mi-am cunoscut eu prietenii din Valea Mare-Pravăț, raionul Cîmpulung și așa am plecat să-i văd, să le cercetez viața, obiceiurile, faptele.

Ca să fiu sinceră, trebuie să mărturisesc că nu mi-am cunoscut pînă acum talentul de a sosi la momentul nimerit. La Valea Mare am sosit însă, spre marea mea mirare, exact la timp.

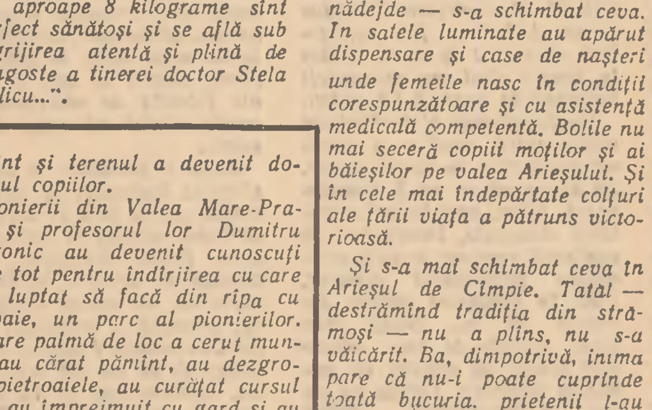
Era seară, destul de tîrziu. Eram convinsă că, potrivit tradiției, toate luminile vor fi stinse și toată lumea se va fi culcat; doar așa se zice — în sat, lumea se culcă odată cu găinile. La Sfat însă era lumină. Lumea se îmbulzea la ușa sălii căminului cultural și dinăuntru răzbăteau risete. Pe scenă evolua o brigadă artistică a întreprinderii de industrie locală „Vasile Roaită" din Cîmpulung. Programul era ingenios și dacă eu am reținut doar vocea adîncă și caldă a unui anume Zoltan Paul, care se pricepea de minune să adapteze fel de fel de cîntece vieții din sat sau vioiciunea și verva unei brunete pe nume Ana Barbu, nu e cîtuși de puțin vina brigăzii. Altceva mi-a oprit însă atenția: printre oameni în toată firea se învîrteau, iuți ca titirezii, niște puștani care, potrivit ceasului, s-ar fi cuvenit să fie de mult culcați. Era firesc că la o asemenea sărbătoare nu-și amintea nimeni să-i gonească acasă: în seara aceea se constituise în sat întovărășirea agro-zootehnică. Mi-am dat seama însă că nu erau doar îngăduiți ca spectatori, datorită indulgenței părinților, ci că de fapt era locul lor acolo, că ei au fost de la început în centrul problemelor satului și era just să fie și cînd era sărbătoare. De lucrul acesta m-am convins și a doua zi. In Valea Mare, copiii sînt inima satului; multe au pornit de la ei și s-au făcut cu mîinile lor încă firave. Sînt forțe în aparență mici, dar atît de unite încît au reușit să schimbe lucruri care păreau statornicite pentru ani și ani de aci înainte. Plimbați-vă prin centrul comunei, șosea ca prin locurile cele mai umblate. Cui se datorește? Copiilor. In 1951 ei au lansat chemarea către toți elevii și studenții țării, pentru depunerea de economii la C.E.C. Datorită lor au intrat în circuit 668.000.000 lei și bine înțeles tot ei au fost fruntași pe țară în această acțiune. Din banii depuși au îmbrăcat din cap pînă în picioare 85 de copii, cei mai buni din școală și au făcut o neuitată excursie la București. Dar aceasta n-a fost singura bucurie. Inițiativa lor a avut ca urmare o schimbare în viața satului. Pînă atunci, era destul să treacă o mașină sau o căruță ca totul să fie alb de praful de piatră, era destul să picure cîteva picături de ploaie ca oamenii să se înfunde înjurînd în noroi pînă la gleznă. Aici a venit răsplata muncii lor: pentru economiile depuse la C.E.C. au primit un kilometru de pavaj. Nici nu mai recunoști satul acum...

Mult e pînă prinzi drag de frumusețe și de curățenie, că pe urmă nu mai poți trăi altfel. In centrul comunei — vorba aceea, cum e mai bine, drept între sfatul popular și școală — era o rîpă groaznică, în care se adunaseră povarna de țuică, tîrgul de porci, oborul de vite, abatorul. Pentru cine nu le-a văzut niciodată strînse așa, toate la un loc, e de neînchipuit cîtă murdărie se putea aduna acolo. De pe ferestrele școlii, copiii priveau neputincioși la mizeria adunată, ca o sfidare locurilor frumoase. Tescovina te trăznea cu mirosul ei grețos încă de la capătul satului. Dar copiii erau harnici, profesorii inimoși. Tîrgul și abatorul s-au mutat, la insistențele lor, în altă parte. Mai rămînea povarna, proprietatea unui anume Ion Coleș, fost 35 de ani notarul satului, care nu se dădea plecat în ruptul capului. Curățiseră ei totul primprejur, încercaseră să pună flori, dar apa pîrîiașului se murdărea, porcii și păsările scurmau straturile și povarna stătea înfiptă ca un cui în inima părculețului care începuse să se nască. In sfîrșit, într-o iarnă mai grea, nămeții au îngropat șandramaua șubrezită, care s-a prăbușit ca bețivii pe care-i slujise atîta vreme cu credință. Stăpînul ei a consimțit atunci să schimbe locul cu altă bucățică de pămînt și terenul a devenit domeniul copiilor.

Pionierii din Valea Mare-Pravăț, și profesorul lor Dumitru Andronic au devenit cunoscuți peste tot pentru îndîrjirea cu care s-au luptat să facă din rîpa cu gunoaie, un parc al pionierilor. Fiecare palmă de loc a cerut muncă: au cărat pămînt, au dezgropat pietroaiele, au curățat cursul apei, au împrejmuit cu gard și au semănat flori. In părculeț se găsește acum o scenă, bănci pe care vin să se odihnească sătenii duminica și se duce o luptă întreagă pentru a se obține piatră pentru un gard înalt și tufe de trandafiri pentru parc. Din Valea Mare pleacă și se întorc sute de plicuri: corespondență privind „interese de stat" cu sfatul popular raional și regional, cu Ministerul Construcțiilor și al Transporturilor, cu sere, cu Sfatul popular al Capitalei, cu Palatul Pionierilor, cu fel de fel de reviste și ziare locale și centrale... Scrisori și delegați, purtători de cuvînt mai pașnici sau mai „războinici" pleacă pe la instituții, cer, se zbat și pînă la urmă obțin ce e nevoie pentru ca comuna să arate mai frumoasă. Unul, Mihăiță Bulugea, fost instructor de pionieri

CONTINUARE în pag. II

3 gemeni în Arieșul de Cîmpie



Iată un fapt nu lipsit de semnificație pe care ni-l relatează corespondentul nostru din Baia Mare, Aurel Constantinescu: „Zilele trecute, Iuliana Pușcaș, soția țăranului muncitor Augustin Pușcaș, din comuna Arieșul de Cîmpie, a născut trei băieți gemeni... Atît mama, cît și cei trei băieți gemeni în greutate totală de aproape 8 kilograme sînt perfect sănătoși și se află sub îngrijirea atentă și plină de dragoste a tinerei doctor Stela Velicu...".

Departe de a prezenta faptul ca pe un eveniment senzațional, nu ne putem opri bucuria de a însemna acest lucru cu tot optimismul: astăzi, în regiunile în care altădată mortalitatea infantilă bîntuia, unde un medic deservea o întreagă provincie și unde un nou copil era întîmpinat la venirea pe lume cu lacrimi și deznădejde — s-a schimbat ceva. In satele luminate au apărut dispensare și case de nașteri unde femeile nasc în condiții corespunzătoare și cu asistență medicală competentă. Bolile nu mai seceră copiii moților și ai băieșilor și în cele mai îndepărtate colțuri ale țării viața a pătruns victorioasă.

Și s-a mai schimbat ceva în Arieșul de Cîmpie. Tatăl — destrămînd tradiția din strămoși — nu a plîns, nu s-a văicărit. Ba, dimpotrivă, inima pare că nu-i poate cuprinde toată bucuria. prietenii l-au bătut pe spate, i-au strîns bucuroși mîinile și apoi se pare că s-au cinstit cu un păhărel de răchie.

Pe adresa mamei sosesc zilnic zeci și zeci de scrisori de felicitare și urări sincere de sănătate. Mame din sate îndepărtate sosesc în Arieș; altele își manifestă prin scris dragostea și simpatia lor. Niciodată poștașul din Arieșul de Cîmpie nu a dus la spital sau în satul acela atîtea scrisori. Și mama, fericita mamă a trei voinici, s-a văzut înconjurată de zeci și sute de prieteni necunoscuți din întreaga țară. Un asemenea lucru nu-și amintește să fi auzit vreodată pe bunica ei, povestind. Intr-adevăr, s-au schimbat multe lucruri în lumea asta.

Pe această cale, transmitem și noi felicitări și dorim din inimă micuților, viață fericită.

Dezbaterea proiectului Statutului modificat al Uniunii Tineretului Muncitor

* * *

Critica și autocritica ne ajută să îmbunătățim munca de organizație

Cînd am citit prima oară proiectul Statutului modificat al U.T.M. m-a surprins faptul că despre critică și autocritică se vorbește foarte mult. Aveam de gînd să propun comasarea unor paragrafe, iar acolo unde se repetă prevederile în legătură cu folosirea criticii și autocriticii — scoaterea paragrafului ori alineatului respectiv.

Apoi a început dezbaterea proiectului Statutului modificat al U.T.M. în organizația noastră de bază. Și trebuie să recunosc că problema criticii și autocriticii a fost foarte viu discutată.

Noi nu avem o organizație de bază prea mare. Intovărășirea agricolă din satul Țepeș Vodă numără doar 20 de utemiști. Dar acest lucru ne permite să ne cunoaștem bine, să ne vedem aproape zilnic, să ne ajutăm la nevoie. Printre tinerii noștri sînt mulți care știu să folosească cu pricepere arma criticii și autocriticii. Unul dintre acești utemiști este Paraschiva Coman, membră în biroul U.T.M. Ea a criticat în cîteva rînduri pe utemistul Gheorghe Băluță pentru faptul că bea. Comportarea acestui tînăr ne crea multe greutăți. La întrunirile noastre, la serate, făcea scandal, jignea fetele, ne strica întotdeauna buna dispoziție. Și în muncă era dificil de colaborat cu el. Nu-i respecta pe vîrstnici, lucra după plac. Tov. Paraschiva Coman nu s-a mulțumit doar să-i facă „morală". A căutat să-l despartă de așa-zișii „prieteni" pe care-i avea Băluță și care-l învățaseră să bea, l-a antrenat în munca organizației, l-a făcut să înțeleagă cît de dăunător este alcoolul pentru un tînăr de 19 ani. Astăzi nici nu-l mai recunoști pe Gheorghe Băluță. Pe măsură ce a încetat să mai bea a început să se schimbe în bine. Acesta nu este singurul exemplu de roadele bune obținute în urma folosirii criticii. Tov. Manole Stan a fost însărcinat într-o adunare generală să se ocupe de mobilizarea tinerilor din sat la construirea căminului cultural. Un timp nu s-a ocupat de această problemă. Dar utemiștii l-au tras la răspundere și acum, pe locul unde se ridică căminul cultural, răsună aproape zilnic glasurile voioase ale tinerilor care sînt hotărîți ca pînă la iarnă să și folosească căminul cultural.

Avem în organizația noastră și tineri care nu înțeleg critica. Așa de pildă utemista Ioana Scarlet care a fost criticată în cîteva rînduri pentru inactivitate, a încetat să mai vorbească cu acei care au criticat-o, într-un cuvînt s-a supărat. Cu Ioana Scarlet mai avem de muncit pentru a-i dovedi că acei care o critică nu doresc decît îndreptarea ei.

Și eu am fost criticat de utemiști în mai multe rînduri. Chiar dacă uneori eram și eu tentat să cred că sînt nedrepți, gîndindu-mă mai bine și mai ales încercînd să rezolv cererile lor mi-am dat seama că au perfectă dreptate. Așa s-a întîmplat cu crearea echipei artistice. Utemiștii susțineau că — cu toate greutățile legate de lipsa unui cămin cultural — totuși putem înjgheba o echipă artistică. Multă vreme m-am împotrivit și cînd mi-am dat seama cît de rău am făcut, am trecut cu ajutorul unui mare număr de amatori la formarea echipei artistice. Acum se fac repetițiile afară iar cînd se vor încheia cursurile anului școlar vom putea folosi și localul școlii. Repetițiile echipei artistice sînt un real stimulent pentru grăbirea lucrărilor de construire a căminului cultural.

Despre aceste probleme și încă despre multe altele au vorbit utemiștii cu prilejul discutării proiectului Statutului modificat al U.T.M. Parcă toate discuțiile veneau să contrazică gîndurile mele cum că nu e necesar ca în viitorul Statut al organizației să se vorbească atît de mult despre critică și autocritică. Ascultîndu-i mă gîndeam și la un lucru pe care ei nu-l cunoșteau. Era vorba de un caz cînd eu n-am știut cum să folosesc această prețioasă armă de îndreptare a muncii. La conferința raională, printre alte probleme pe care le-am ridicat în cuvîntul meu, am criticat comitetul raional pentru faptul că n-a venit în satul nostru să ne rezolve problema sediului U.T.M. Noi nu ne zbătusem prea mult înainte și așteptam să vină cineva din afară să ne rezolve această problemă. În conferință au luat cuvîntul mulți secretari de organizații de bază. Unii dintre ei au întîmpinat greutăți serioase și au raportat cum le-au rezolvat. Ascultîndu-i m-a făcut rușine. Intr-adevăr aceasta nu era o problemă de care să se ocupe comitetul raional. De acest lucru mi-am dat seama în conferință.

În discuția pe marginea proiectului Statutului modificat al U.T.M. s-au spus multe lucruri interesante. Nimeni însă n-a mai susținut că despre critică și autocritică se vorbește prea mult. Acest lucru este perfect adevărat. Dimpotrivă. Mai avem destul de muncit pentru ca fiecare dintre noi să știe cum să folosească această prețioasă armă de îndreptare a muncii, să-și însușească criticile aduse, să lupte necontenit pentru înlăturarea lipsurilor din munca organizației.

Adunarea în care s-a dezbătut proiectul Statutului modificat al U.T.M. m-a convins și mai mult de acest lucru.

ȘTEFAN ZAGAN
secretarul organizației de bază din întovărășirea agricolă din satul Țepeș Vodă, raionul Brăila

Din propunerile utemiștilor

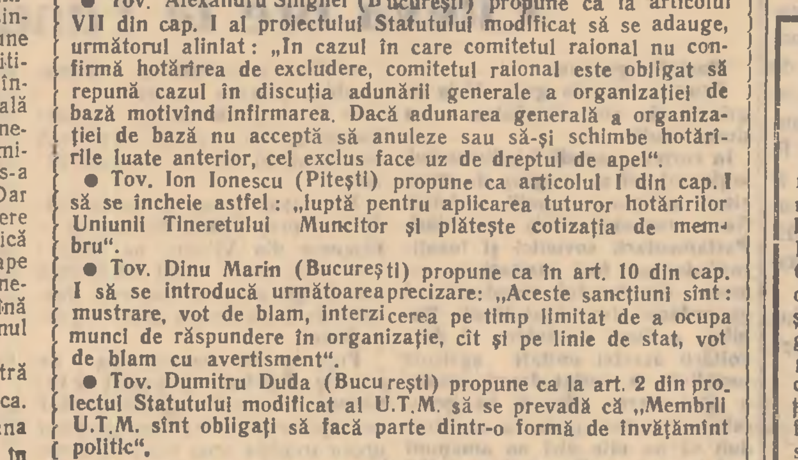
● **Tov. Alexandru Singher (București) propune ca la articolul VII din cap. I al proiectului Statutului modificat să se adauge, următorul aliniat: „In cazul în care comitetul raional nu confirmă hotărîrea de excludere, comitetul raional este obligat să repună cazul în discuția adunării generale a organizației de bază motivînd infirmarea. Dacă adunarea generală a organizației de bază nu acceptă să anuleze sau să-și schimbe hotărîrile luate anterior, cel exclus face uz de dreptul de apel".**

● **Tov. Ion Ionescu (Pitești) propune ca articolul I din cap. I să se încheie astfel: „luptă pentru aplicarea tuturor hotărîrilor Uniunii Tineretului Muncitor și plătește cotizația de membru".**

● **Tov. Dinu Marin (București) propune ca în art. 10 din cap. I să se introducă următoarea precizare: „Aceste sancțiuni sînt: mustrare, vot de blam, interzicerea pe timp limitat de a ocupa munci de răspundere în organizație, cît și pe linie de stat, vot de blam cu avertisment".**

● **Tov. Dumitru Duda (București) propune ca la art. 2 din proiectul Statutului modificat al U.T.M. să se prevadă că „Membrii U.T.M. sînt obligați să facă parte dintr-o formă de învățămînt politic".**

Pregătiri pentru campania de recoltare



La gospodăria agricolă de stat „Jegălia", regiunea Constanța întreținerea culturilor și pregătirea mașinilor pentru campania de recoltare sînt în toi.

In fotografie: combinerul Mircea Chiriță și ajutorul de combiner utemistul Dumitru Serban făcînd ultima revizie la combină.

Foto AGERPRES



Fotografia reprezintă un grup de pionieri de la Școala nr. 40 mixtă din București, confecționînd diferite obiecte în cadrul cercului „Mîini îndemînatice".

Corespondenții ne scriu

Strădania tinerilor

Vestea convocării celui de al II-lea Congres al U.T.M. a fost primită cu mare bucurie de către tinerii din orașul Năsăud. Și, pentru a cinsti cum se cuvine acest important eveniment în viața organizației noastre, ei s-au străduit să întîmpine Congresul cu succese de seamă în producție sau la învățătură. Dovadă a acestui lucru sînt realizările obținute pînă acum. Iată numai cîteva dintre ele: s-au amenajat parcurile și grădinițele din oraș, s-a reparat podul de pe Valea caselor, s-au plantat 10.000 puieți etc. Organizațiile de bază U.T.M. din cartierele Prislop și Lusca, de la Comraiprod și sfatul popular raional au mobilizat un mare număr de tineri, care au participat, prin muncă voluntară, la reușita acestor acțiuni.

Corespondent
ALEXE ANTONESCU

„Cele mai noi"

Un magazin nu prea arătos, pierdut printre alte cîteva. Firma nu spune nimic deosebit. Este una din unitățile de desfacere ale O.C.L. Produse Industriale — raionale I. V. Stalin și Grivița Roșie. Ceea ce îți atrage atenția este o reclamă ce, cu litere de-o șchioapă, încearcă să convingă pe trecători că în acest magazin se vînd... „ultimele și cele mai noi modele de încălțăminte de vară pentru bărbați, femei și copii". Am fost curioși să vedem și noi aceste modele. Ne-am oprit în fața vitrinii: mai ales sandale de damă, din pînză cu o talpă ce după toate probabilitățile era de cauciuc. Să vorbim de lipsă de gust? Inutil! Dacă n-am fi știut că ne aflăm în fața unui magazin situat pe o arteră centrală a orașului, am fi putut foarte bine să credem că ni se înfățișează o vitrină cu rebuturi.

Sîntem de acord că reclama este utilă comerțului. Dar o asemenea reclamă ca cea din calea Victoriei 106 nu face decît să compromită pe autorii ei. Uneori e mai folositoare tăcerea.

Cît privește modelele expuse s-ar putea ca ele să fie „cele mai noi"; dar — hotărît lucru — ele trebuie să fie și ultimele de acest fel...

Două adrese — același conținut

Pe adresa: „Scînteia tineretului — secția scrisori-București", ne-a sosit, într-una din zile, la sfîrșitul lunii aprilie a.c., o notă din partea Școlii profesionale de mecanici tractoriști din Caracal. După cîteva zile o nouă scrisoare, de astădată de la S.M.T. Caracal, sub patronajul căreia se află școala susmenționată. Cînd poșta a fost deschisă, spre surprinderea noastră, am constatat că adresa S.M.T. Caracal — regiunea Craiova — ce poartă numărul 1085 din 21 aprilie 1956 este în realitate... copia adresei trimise de Școala profesională mecanici tractoriști din Caracal.

Prima adresă — a școlii purta semnătura tovarășului Constantin Cladoveanu director, iar cealaltă avea doar o ștampilă și-o semnătură în plus: a directorului S.M.T. Caracal — semnătură de altfel cu totul indescifrabilă. In rest era una și aceeași adresă.

★

In numărul 2159 al ziarului „Scînteia tineretului" într-o notă intitulată „Educație" se arătau metodele nepedagogice ale profesorului Gheorghe Vlad, dirigintele anului III C. al Școlii profesionale mecanici tractoriști Caracal. Nota, care dezvăluia metodele huliganice ale dirigintelui bătăuș, a fost trimisă, așa cum se procedează de obicei, organelor criticate, respectiv conducerii școlii S.M.T.-ului, în patronajul căreia se afla școala și comitetul raional U.T.M.

★

Și iată că două din răspunsuri ne-au sosit. Sînt hîrtiile din fața noastră, de fapt originalul și copia unei singure și aceleiași adrese.

„Conducerea școlii apreciază că este o rușine pentru acei profesori și educatori care folosesc astfel de metode — glăsuiesc originalul și copia. Profesorul Vlad Gheorghe, pe linia celei mai slabe rezistențe a bătut pe elevul Marin Florea din anul III C. și pe elevele Stancu Maria și Ristea Viorica, în loc de a duce muncă zi de zi pentru a educa la elevi o disciplină conștientă. Inseamnă că nu am progresat odată cu societatea etc., etc.".

După o astfel de introducere iată și sancțiunile:

— Față de cele petrecute profesorul Vlad Gheorghe a fost mustrat aspru de către conducerea S.M.T. și a școlii.

— In cadrul consiliului pedagogic a fost de asemenea criticat de către colegi și mustrat de către conducerea școlii.

— Ca o măsură mai eficace (n.n.) i s-a ridicat calitatea de diriginte la anul III C, începînd din luna aprilie.

In încheiere ni se mai scrie că articolul apărut în „Scînteia tineretului" a fost prelucrat cu cadrele didactice prezente în școală. Se mai adaugă că se așteaptă sosirea lui Vlad Gheorghe care se află cu elevii în practică la S.M.T. Băilești pentru ca organizația U.T.M. să-l pună în discuția adunării generale a organizației U.T.M. din care face parte. Urmează semnătura directorului școlii: Cladoveanu Constantin.

Acestea sînt măsurile luate de direcțiunea școlii. Atît au considerat că merită un bătăuș, atît i-au dat. Și nu puteau să fie altele hotărîrile luate atîta vreme cît însuși semnatarul adresei, tovarășul director Cladoveanu, n-a luat niciodată vreo măsură împotriva lui Vlad Gheorghe, manifestînd chiar „înțelegere" față de „metodele sale de educare".

Care era datoria forului tutelar, în speță a conducerii S.M.T.-ului Caracal? Tocmai de a-i chema la ordine, de a le arăta că „sancțiunile" aplicate lui Vlad Gheorghe nu vor avea darul să-l trezească la realitate. O sancțiune severă mergînd pînă la mutarea sa disciplinară i-ar fi arătat că astăzi nu mai este permis să se facă educația cu bîta. Și i-ar fi lecuit năravul și lui și altora ca el care-și mai permit încă să folosească metode ce trebuie să dispară pentru totdeauna din școala noastră nouă. Direcția S.M.T. Caracal care n-a luat nici un fel de măsuri și neavînd nici cuvinte proprii de răspuns a procedat birocratic, trimițînd o copie a răspunsului școlii. Și în consecință fără nici o cercetare mai amănunțită, fără a schimba litera sau spiritul hotărîrilor deosebit de binevoitor și cu totul formal au înaintat ziarului „măsurile luate de ei" care în realitate erau ale conducerii școlii. Și cu aceasta și-au văzut mai departe de treburi cu conștiința că au răspuns adresei noastre.

★

Credem că Ministerul Agriculturii, direcția generală a S.M.T. va lua măsurile necesare și va da sancțiunile cuvenite.

I. ISAIIA, GH. I. GHEORGHE

Bucuria satului — pionierii

(Urmare din pag. I-a)

și azi student, a fost „ambasador" cu depline puteri la Direcția regională silvică, pentru plante, pe care le-a obținut și urmează să le aducă. Tovarășul profesor Andronic s-a zbătut pentru pavaj și acum se zbate pentru zidul de piatră. O delegație de pionieri a stîrnit mai de mult furtună la sfatul popular: li se părea tovarășilor de acolo că prea li s-a suit la cap copiilor și acum vin să bată capul oamenilor serioși cu tot felul de fleacuri. Pînă la urmă au văzut însă că fac treabă bună și copiii au obținut împrejmuire pentru parc. Acum, oricine poate, îi ajută, pentru că s-a înfiripat o tradiție a frumoaselor lor inițiative. Cei mari le dau cu drag un sfat sau pun mîna chiar și la treabă. Instituțiile solicitate răspund favorabil, respectînd ceea ce merită respect.

Să nu vă închipuiți acum că satul a dobîndit înfățișare de oraș, că parcul a întrecut în măreție Parcul de Cultură și Odihnă din București. Nu-i adevărat. N-are alei umbrite, lac pe care să plutească bărci, e mic cît o batistă, dar... așa cum stătea, cu pămîntul afînat sub ploaia unei dimineți reci de început de primăvară, cu gropile săpate așteptînd trandafirii, cu primii boboci de iris și copăceii abia sădiți, curat și cuminte, avea neîntrecuta poezie a mlădițelor și inspira respectul datorat începuturilor îndrăznețe. Să nu uităm că Valea Mare e totuși un sat.

Dacă-i vorba de îndrăzneală, nu le lipsește copiilor din Valea Mare. Iată, în comună nu există librărie. Nu-i nimic, cărți se vînd totuși: la școală există un dulap plin, iar pionierii se îngrijesc de difuzarea lor și predau banii centrului de librării și difuzare a cărții din Cîmpulung. Și între noi fie vorba — sumele acestea se ridică la cîteva mii de lei.

I-am văzut pe terenul experimental care se găsește lîngă părculeț. Copiii lucrează acolo sub conducerea tovarășului Calangiu, profesorul de științe naturale. Acolo sînt fel de fel de straturi cartofi, fasole, morcovi, semănate cu îngrășămînt natural, artificial sau fără îngrășămînt, experiențe care vor lămuri copiilor multe probleme. Nu asta voiam să spun, deși, fără îndoială, că și anul acesta, copiii vor scoate o recoltă bunicică; dar acolo, în cîteva straturi sînt viitori nuci. Prin regiune, oamenii nu-i cultivă. Dacă au văzut însă că au fost sădiți pe lotul experimental, au prins încredere și au sădit și ei cîțiva. Așa se vor răspîndi pe aici și nucii, care vor ajuta la refacerea terenurilor degradate.

Ce să vă spun? Că lumina pornește de la școală? E așa și e firesc. Doar și în radioficarea comunei au avut o contribuție.

★

Am auzit, prin sat, o vorbă: n-a rostit-o vreun spiriduș sau vreo bătrînă. Nu spun cine mi-a spus-o, pentru că acela a fost doar purtătorul unei dorințe colective. E vorba de școala cea nouă.

Copiii aceștia vrednici învață deocamdată într-o școală veche, friguroasă și neîncăpătoare. Vorba zice așa: ce minunat ar fi ca sus, pe platoul de deasupra terenului experimental, să se înalțe o școală nouă și frumoasă, cu lumină multă... Așa s-ar strînge la un loc toate, ar fi o adevărată „zonă de educație".

Nu zice nimeni că ar fi o treabă ușoară, că s-ar putea înfăptui bătînd din palme, peste noapte. Dar poate că ar fi bine să se pună pe ordinea de zi a raionului și regiunii înfăptuirea unui lucru necesar și bun, care ar asigura cadrelor didactice din sat condițiile de predare potrivite entuziasmului și dragostei lor pentru muncă și copiilor posibilități mult mai largi decît au în prezent.

★

Poate s-ar cuveni să mă opresc aici, dacă n-aș fi văzut la gîtul celor mai activi dintre copii strălucind cravata roșie de pionier. Dar serioasele Laura și Adriana Rujan, neastîmpărata Ortansa Fianu, timida Mariana Tuțoiu și mulți alții erau pionieri. În școală există o unitate care trăiește și muncește, precum se vede, intens. Tot ce s-a făcut a fost ideea și înfăptuirea pionierilor și școlarilor. Dar comitetul raional U.T.M. Cîmpulung n-a găsit posibilitatea, sub motiv că față de numărul prevăzut de școlari pentru un instructor bugetar lipsesc vreo 10, să găsească nici un utemist care să se ocupe de munca copiilor. Drept rezultat, într-o asemenea școală în care copiii sînt orientați spre cele mai necesare și mai educative acțiuni, de un an și mai bine nici un școlar, fie el cît mai merituos, n-a devenit pionier.

M-am îndreptat spre Cîmpulung, să aduc la cunoștința șefului secției raionale de școli și pionieri această problemă. Mă și gîndeam la durerea pe care o va resimți gîndindu-se cît de neglijați au fost copiii aceștia și mă pregăteam să-i îndulcesc șocul. M-a întîmpinat însă un tinerel fercheș, tovarășul I. Solomon, care mi-a oferit un scaun și a vrut să se dovedească bun cunoscător al terenului, vorbindu-mi cu suficiență și plural de majestate.

— Știm noi, tovarășă, mai bine lucrurile astea. N-am găsit nici o posibilitate să avem instructor și atunci, ce era să facem? Să mă duc eu să-i fac pionieri?

Convorbirea noastră a fost scurtă. Am plecat, gîndindu-mă cum de-l lasă inima. Dar m-am gîndit că scriind despre harnicii pionieri din Valea Mare-Pravăț să pun și o întrebare indirectă: cum de-l rabdă așa, comitetul regional U.T.M.?

ILEANA RACOVIȚA

Însușiri practice

PROFIL ÎN CREION

Letiția Condurache-Popescu, secretara tehnică a direcțiunii Institutului nostru de proiectări este o persoană cu însușiri eminamente practice. O persoană practică. Imi veți spune că, la urma urmei, aici e ceva de la sine înțeles, că însăși funcția pe care o ocupă o obligă la aceasta etc., etc. Ei, bine, în cazul acesta, dați-mi voie să vă obiectez: dvs. priviți îngust lucrurile. Insușirile tovarășei Letiția Condurache-Popescu depășesc viziunea dvs. strîmtă. O copleșesc. O reduc la neant. Într-un fel aveți totuși, dreptate: de ce să intrăm în ceartă cînd nu cunoașteți persoana în cauză? Să vedeți.

Un funcționar al institutului nostru intră, după ce a ciocănit cuviincios, în biroul d-sale. Să zicem că eu aș fi funcționarul. Salut, apoi întind secretarei delegația, însoțind-o de explicații sumare: trebuie semnătura tovarășului director. Plec în deplasare pentru lucrările de la... După vreo cinci minute de grea tăcere sînt nevoit să constat că mînuțele tovarășei Letiția nu au ieșit în întîmpinarea mîinii mele, care stă întinsă și ține, cu răbdare, delegația. Bine, dar unde sînt ele? Ce fac mînuțele Letiției? Ce fac? Ce întrebare! A, dar cîte nu fac! Deschid ușița biroului, trag de acolo o tavă, pun pe tavă o tigăiță, destupă o sticlă de untdelemn, varsă cîteva picături în tigăiță, fac să apară, din același birou, un reșou, îl pun la priză, așează tigăița pe reșou, apucă un ou din coșnița ce atîrnă de cîrligul din spatele ușii, îl ciocnesc frumușel de muchia biroului și, desfăcîndu-l cu degetele mari, lasă să se scurgă albușul și gălbenușul în tigăița în care untdelemnul sfîrîie muzical. Toate, cu o dexteritate dovedind practica zilnică. Apoi:

— Matale? O delegație? Nu se poate!

Și operațiile continuă. Letiției nu-i plac, pe semne, ochiurile, de aceea gătește jumări bine bătute. Furculița dansează uniformizînd gălbenușul cu albușul și însoțind cu un clinchet special apostrofa mea iritată:

— Nu se poate acum sau niciodată? Tov. director e plecat, sau ce?

Un gest imprecis — „înțelege dumneata cum vrei" — și urmează presărarea cu sare, tăierea pîinii etc. Uimitor de exact sînt ordonate toate: uneltele, alimentele, condimentele, în acest birou în care parfumul discret al apei de colonie folosită de secretară primește altoiul miresmei de jumări...

După o jumătate de oră, la sfîrșitul festinului la care am asistat sec și fără să urez poftă bună, mînuța se întinde, apucă firesc delegația, trece dincolo, la director, și, în mai puțin de un minut revine cu ea, semnată și parafată. Letiția Condurache-Popescu nu înțelege de ce mă uit urît. Cînd ies, trîntesc ușa și, în urmă, aud un strigăt grozav. Probabil că unul din ouăle din coșnița pusă pe cîrligul din spatele ușii, a avut de suferit de pe urma nervozității mele. Ei, și! Măcar atît!

Ori cît de sumară va fi fost prezentarea; ea servește totuși cît de cît cunoașterii și înțelegerii însușirilor practice ale Letiției... Să trecem la chestiune.

Intr-o bună dimineață, telefonul de interior îmi aduse în urechi timbrul vocii ei, de astădată surprinzător de amabil. In introducere, se interesă de sănătatea mea, ceea ce mă făcu să aștept bănuitor. Cu infinite precauții, secretara aduse discuția la afacerea care constituia obiectul convorbirii noastre.

— Știi, dragă tovarășe, am un cupon. Stofă străină, superbă. De 1.200 lei.

Pauză.

— S-o stăpîniți sănătoasă, rup eu tăcerea care se prelungea.

— Ah, mulțumesc, dar e o stofă bărbătească. Vreau să spun e pentru un costum bărbătesc — rectifică ea, literar. Superbă! Englezească!

Iarăși pauză, mai jenantă încă. Eu mă gîndesc la garderoba mea și, fie ce-o fi, încerc:

— E de vînzare?

Intrebare fatală! Din acel moment, sfiala aparentă a interlocutoarei mele făcu loc unei volubilități extraordinare. Nu, nu o vinde, vai de mine, nici vorbă, cum pot să-mi închipui așa ceva. Dar, într-adevăr nu o mai poate reține deși, încăodată, e superbă stofa, și englezească, pe deasupra, dar e bărbătească din păcate, că era a lui Jenică, bestia, adică ea, Letiția, a fost aceea care i-o cumpărase, cadou de ziua lui, dar asta a fost mai înainte de a se certa definitiv și dacă divorțul s-a pronunțat pînă ce ăla s-apuce s-o taie (stofa) și să-și facă un costum din ea, mai bine că s-a întîmplat așa, că de ce să mai fi avut cadouri de la dînsa, după ce s-a purtat așa cum s-a purtat? Așa că, cu toată părerea de rău, necesitățile o fac să se despartă de stofă, pe care însă nu o vinde, doamne ferește, dar ce este ea? Nu. Ii trebuie însă cei 1.200 lei, așa incît...

— Așa incît?

— O pun la loterie! Un moment...

Rupînd explicațiile suplimentare, pentru care nu mai era apt telefonul, țăcănî în furcă și, cîteva secunde mai tîrziu, însăși Letiția Condurache-Popescu își făcu intrarea pe ușă. Misterioasă și agilă, îmi trecu printre degete „un eșantion" de trei centimetri pătrați. Nici culoarea nu se poate distinge de pe o bucățică așa de mică.

— Te rog să remarci calitatea. Dumneata te pricepi. E superbă. Dacă e englezească... Participi? Zece lei biletul. Și încă ceva (confidențial): Loteria e numai pentru dvs., tovarășii ingineri. Oameni care știu să poarte ceva! Ce spui? Șansele sînt enorme. Cu zece lei — englezească, superbă...

Va să zică, chilipir, mormăi eu.

— Chilipir! confirmă Letiția.

Am scos banii.

— Vino dumneata la mine mîine, să primești numărul, șopti la plecare organizatoarea Fortunei. Și, cu un zîmbet pe fața înclinată dulce, pe un umăr. — Am eu o presimțire că dumneata o cîștigi..

— Mulțumesc.

Cam la o oră după aceea, am intrat cu treburi în camera cea mare a desenatorilor. Nimeni nu mi-a dat atenție. Toți erau strînși într-un colț, de unde se auzea, cu inflexiuni moi, o voce cunoscută.

— ...Șansele sînt enorme; cu 10 lei cîștigi aproape la sigur o stofă superbă. Și englezească. Face pe puțin 1.500. O pun la loterie pentru dvs., desenatorii tehnici...

— Numai? — întrebă cineva.

— Păi, pentru dvs, care aveți, nu-i așa, posibilități mai reduse. E gestul meu. Direcția, inginerii, toți cei cu salarii grase să-și cumpere, dacă poftesc, la „Romarta". Le convine. Deși o asemenea stofă nu găsesc ei nicăieri. Ia uitați-vă..

Se făcu o grămadă ca la meciurile de rugbi, ceea ce mă făcu să înțeleg că la mijloc se află cei trei centimetri de țesătură fină.

M-am retras. N-am putut lucra însă mult timp. Biroul meu este vecin cu cel al dactilografelor. De obicei, mașinile nu se aud decît ca un zvon îndepărtat, ca de telegraf, zgomot cu care, de altfel, sînt obișnuit. In dimineața aceasta, însă, pereții erau străpunși de vocile ascuțite care, rînd pe rînd, puneau aceleași întrebări:

— Zece lei, dragă?

— Face 2.000?

— Englezească, dragă?

— Numai pentru dactilografe? Zău?

— Eu? Așa-ai tu presimțire, dragă? Oh?

— Cînd?

Pînă la ora 15 tot institutul a fiert în această apă îmbietoare. La plecare, ultima a ieșit Letiția. Căci mai avea de vorbit cu moș Tănăsache, portarul. Ce anume? Ei! Refuz să mai comit indiscreții.

Sîmbătă, tragerea proiectată s-a amînat.

— Numai cîteva zile — a precizat distribuitoarea norocului. Tovarășii Georgescu și Ocneanu sînt în deplasare. Se întorc marți. De ce nu vă gîndiți și la ei? De ce să n-aibă și ei șanse, săracii?

O socoteală elementară. Avem două sute cincizeci de salariați. 250 ori 10=2.500. Nu trebuie să fii inginer ca să-ți dai seama că Letiția Condurache-Popescu este o persoană cu însușiri practice, remarcabile.

După cîteva alte amînări, toată lumea poseda cîte un cartonaș dreptunghiular cu un număr și un autograf în original al Letiției. Confecționarea acestor cartonașe înlocuise vreme de cîteva zile prepararea jumărilor.

La tragere, numărul 83 ieși din sertarul care servea drept urnă, tras de mîna nevinovată a fetiței unui funcționar, adusă special pentru această împrejurare.

— Am spus eu că presimt că vei cîștiga dumneata — se adresă Letiția, triumfătoare, fericitului. Noi, ceilalți, tăceam. La ce bun să mai răscolim amintirile încărcate de presimțirile Letiției.

Cinci minute mai tîrziu, despachetată, stofa se dovedi a fi romînească, cu 260 lei metrul și, în plus, de o altă culoare decît eșantionul. Cîștigătorul, un inginer în vîrstă, insensibil la evoluții de acest fel, o privi cu atenție și, înroșindu-se brusc, bătu cu pumnul în masă:

— E o batjocură!

Letiția — îl privi dintr-o parte și comentă:

— Poftim! Dă zece lei în loc de 780 și tot nu-i mulțumit. Ce ți-e și cu romînul nostru! Mie mi-ar crăpa și obrazul de jenă, nu alta.

Dar cîștigătorul continuă să facă o gălăgie plină de nerecunoștință. El declară că refuză să primească obiectul, ba, unii, care au fost în preajmă-i, pretind că l-ar fi auzit pomenind, de sigur din neatenție, cuvîntul „pungășie".

Oroare! În institutul nostru!

Totuși, mulți posesori ai cartonașelor cu numere, își frecau mîinile: cîștigătorul retrăgîndu-se, ar urma, nu-i așa, să aibă loc o nouă tragere. Prin urmare, noi șanse, noi emoții, noi...

— Da, preciză Letiția. Dar asta va fi sîmbătă.

— De ce abia sîmbătă? — întrebară naivii. De ce nu acum, pe loc?

— Fiindcă — replică cu candoare Letiția — pînă atunci trebuie să primesc banii — numai cîte cinci lei — să împart numerele, să...

— Cuuum?

— Ce însemnează?...

— Ce impertinență?...

— Îndrăznește să?...

— Și noi, proștii!

— Da, dom'le, închipuie-ți!

— Rușine!

Vacarmul fu copleșitor. Nu sînt amator de senzații tari, așa încît m-am retras grăbit, fără să mai văd cum fetița — mîna norocului — plînge în înghesuială, fără s-o mai văd pe Letiția ridicînd deasupra mulțimii stofa ei, așa cum, cîndva, Camöens își purtase manuscrisul deasupra valurilor, fără să mai văd...

Gata. Loteria s-a spart. A încetat și publicitatea pentru poșetă. Căci, uitasem să vă spun, tovarășele noastre fuseseră deja avizate că în cîteva zile urma să se pună la loterie, tot pentru un cerc restrîns, o elegantă poșetă din piele de lesard, franțuzească. S-a dus! Letiția Condurache-Popescu, nu se mai ocupă de loterie în institutul nostru. Ufff!

★

Epilogul l-am aflat însă abia după două săptămîni. Intr-o seară, la locuința mea, soția îmi spuse, examinîndu-mă critic, în vreme ce se așeza la masă.

— Dragule, tare ți-ar trebui ție un costum bun de haine.

— Mda! am încuviințat eu, dar nu poate fi prevăzut în bugetul pe luna asta, știi prea bine.

— Mai știi, face nevastă-mea, dacă stofa ne-ar costa numai zece lei, atunci lucrul...

La aceste cuvinte, eu făcînd probabil o figură speriată, ea se grăbi să-mi explice: la ei în instituție se pune la loterie un cupon de stofă...

— Cine? — răcnesc eu.

— Cum, cine?

— Cine o pune la loterie?

— A, nu-l cunoști! Un tovarăș de la noi.

— Cum îl cheamă?

— Dar ce e, scumpule? Ce ai? De ce te enervezi? Ce importă cum îl cheamă? Un oarecare Jean...

— ...Condurache! — urlu eu ca ieșit din minți.

— Îl cunoști?

— Și stofa e superbă, nu?

— Da, dar...

Englezească, nu-i așa?

— Exact! Spune-mi de unde...

Am sărit în picioare și am început să mă învîrtesc în casă ca un leu în cușcă. Pe urmă m-am pornit pe rîs, un rîs cu hohote, un rîs care mă tîra după el. Apoi:

— Spune-mi, scumpo, Jean Condurache, acesta al vostru e căsătorit?

— Nu... Adică nu știu.

— Să-ți spun eu. E divorțat. Soția lui însă a fost și a rămas o persoană cu însușiri practice, care trece peste nimicuri. Și să-ți mai spun ceva. Săptămîna viitoare o să se pună la voi la loterie și o poșetă. „Franțuzească". Din piele de „lesard". Dacă mă iubești, să nu participi. Îți cumpăr eu una identică, din vinilin, de la magazinul „Tehnochim".

ȘTEFAN IUREȘ

DECADA DRAMATURGIEI ORIGINALE

O problemă de geometrie teatrală*)

Cu toate că între artă și știință există deosebiri esențiale, nu știu de ce compararea a două spectacole din cadrul decadei, cu piesa „Nota zero la purtare" de Virgil Stoenescu și Octavian Sava, unul jucat de Teatrul Național din Cluj, celălalt de Teatrul Național din Craiova, ne-a sugerat analogia cu, să zicem, o problemă de geometrie. Poate și faptul că avem de-a face aici cu un mediu școlăresc. Să încercăm să explicăm ipoteza, adică ceea ce s-a dat, ceea ce constă aici în piesa celor doi dramaturgi, inspirată din frămîntările anului 1945, cînd în școlile noastre pătrundea suflul înnoitor al revoluției chemînd tineretul la o altă viață. Demonstrația au făcut-o însă fiecare în felul său, cele două colective teatrale, concluzia rămînînd s-o tragă spectatorii. Ne rămîne deci să arătăm ce căi a ales fiecare din aceste colective, cum s-a orientat în geometria grea și cu mult mai complicată a teatrului.

Privită în ansamblu, evoluția eroilor din „Nota zero la purtare", de-a lungul celor 4 acte, se desfășoară precipitat, înregistrînd relativ fără o logică motivare lăuntrică, din hățișul dezordinei cultivată cu șiretenie în clasa a VII-a de „cestorul clasei", Mișu Felecan și de profesorul reacționar Zurăscu, pînă la canalizarea eforturilor colectivului spre o activitate folositoare. Este normal deci ca gradația în spectacol, pentru a se sublinia în lumină replicile interne ale prefacerilor înfăptuite, să joace aici un rol însemnat. Iată o cale pentru rezolvarea problemei noastre și totodată un punct de vedere din care pot fi judecate cele două spectacole.

In spectacolul Clujului (director de scenă C. Anatol) punerea în scenă a urmărit permanent acest lucru. In momentul apariției în clasă a utecistului Ștefan Vardia, și chiar mult timp după aceea, cu toate deosebirile de factură sufletească ale elevilor, aceștia îl primesc și privesc cu ostentație. Era și normal ca influența lui Felecan să nu poată fi ștearsă cu una cu două, cu toată priceperea timpurie de pedagog cu care Vardia știe să se adreseze lui Barbarossa de exemplu. In spectacolul Craiovei, regizorii Ios S. Bologa și Tiberiu Penția nu au ținut seama de aceasta. Interesul exagerat cu care-l privesc elevii pe Vardia (îl lasă să fie chiar familiar cu ei imediat ce le vorbește despre alte idealuri decît cele pe care le inocula Felecan sau profesorul Zurăscu), e departe de a caracteriza bine relațiile din clasă, la începutul apariției utecistului.

Importanța gradării, sublinierii unor replici, atenuării altora, se observă și în cazul personajului Zurăscu (Vucea) împotriva căruia s-a îndreptat cel mai pregnant satira dramaturgilor. In comparație cu acest rol jucat de Iulian Popescu (Craiova), foarte interesantă este compoziția realizată de Al. Marius (Cluj). Imbogățirea sensurilor textului cu fantezie interpretativă, ne aduce dinainte un veritabil profesor de conformație cazonă, care, sub un limbaj sacadat, de o aparentă deformație profesională, ascunde necinste, fățărnicie, egoism rapace, spirit antiștiințific, cu totul anacronic. Interesant gradează Al. Marius situația pesemne în școală a profesorului Zurăscu, cînd pătrund aici comuniștii. Un zvon despre o inspecție a ministerului îi și coboară tonul, posibilitatea de a fi înlocuit cu directorul, cu o octavă mai mult. Frica ce-l cuprinde în fața atitudinii conștiente a elevei Mariana Pleșoianu, împletită cu încăpățînarea de a fi mereu autoritar cu elevii, îl fac să alterneze ritmic izbucnirile tunătoare cu modulațiile blînde ale glasului. Intocmai ca un cameleon rămînînd însă în fond același: un individ odios, respingător. Neacordarea unei atenții deosebite gradației în spectacol se observă și în felul în care a fost desenat personajul Butnaru în interpretarea lui Ovidiu Rocoș (Craiova). Evoluția lui este anormală. Fiind pus un tip naiv, amorf, ramolit, cum apare aci imaginea profesorului Butnaru, să găsească resurse pentru a renaște? Greu de crezut. Celălalt Butnaru (C. Anatol) e la început obosit, nu neputincios, totuși nu lipsit de personalitate. Poate deci să izbucnească după aceea în avîntate accese de dinamism, să apere înflăcărat omul și omenia.

O altă cheie a problemei, care nu ține numai de gradarea în scenă, ni-o oferă urmărirea permanentă a scopului final al acțiunii. Aceasta permite mai bine ca eroii să se comporte conform structurii sufletești a eroilor. Unde e un conflict mai viabil. Replica nu poate fi privită izolat, ci doar ca făcînd parte din întregul unei acțiuni. In piesa „Nota zero la purtare" se poate ușor cădea în greșeala pierderii din vedere a țelului pentru care acționează eroii din cauza artificialității, caracterului convențional al unor întîmplări. E foarte puțin probabil, de exemplu, ca în 1945 un elev utecist cum era Vardia să fi putut capta interesul elevilor, scoțîndu-i de sub influența unui Mișu Felecan, printr-o întrecere la învățătură. Există în schimb în piesă destule replici de umor suculent care au un mare credit la public. Pe acestea au contat prea mult artiștii craioveni. Strădaniile lor au mers îndeosebi spre punctarea fiecărei replici și nu spre găsirea căilor pentru redarea cît mai firească a evoluției caracterelor. Foarte bine observi aceasta în discuția dintre Vardia și Barbarossa după ce acesta din urmă ascultase de după tablă o convorbire a lui Vardia cu eleva Dana Păunescu. Fata aceasta nu-i era de loc indiferentă lui Barbarossa. Iar cuvintele de acum ale lui Vardia despre marea dragoste pe care o nutrește pentru cineva nu puteau fi liniștitoare pentru el. In loc însă să-i crească îngrijorarea, îl vedem ascultînd încîntat cuvintele lui Vardia, zîmbind fericit chiar. De altfel interpretul lui Barbarossa (Nicolae Radu) nu are permanent în vedere sufletul curat al acestuia, visurile lui nobile, greșelile copilărești. Il vedem astfel pe Barbarossa rostind cele mai naive și entuziaste gînduri cu un aer șmecheresc, pozînd în farsor. Aurel Giurumia de la Cluj i-a dat acestui rol un umor cald, natural, cu totul aparte, izvorît din adîncirea psihologică a personajului. Barbarossa - Giurumia întîrzie la școală des și îl vezi că se căiește sincer pentru aceasta, iar izbucnirile sale spontane de adeziune la comportarea unor colegi: „E bunăă ! !", nu sînt un simplu artificiu, ci izbucnesc din înflăcărarea cu care descoperă un adevăr și-l prețuiește.

Superficialitatea muncii la rolurile mai puțin importante e drept, dar care totuși fac parte din configurația colectivului clasei a VII-a, ne-o dovedește și felul în care apare la Craiova elevul Ionaș Oproiu (Țarzan), jucat de Iancu Goanță. S-a contat exclusiv pe culoarea pitorească a personajului, în loc să se ofere spectatorului posibilitatea de a gusta — ca în cazul interpretării lui Gh. Nuțescu (Cluj) — farmecul real al unui caracter dintr-o bucată, înclinat spre acțiuni impulsive dar drepte, cu o pasiune organică pentru sport.

Ceea ce i-a reușit mai bine colectivului craiovean este închegarea grupului Mișu-Mariana-Vardia, fiind bine subliniat conflictul din sînul lui. Aci Clujul a fost relativ dezavantajat de necorespunzătoarea distribuire a Emiliei Hodiș (actriță talentată de altfel) în Mariana. Răceala ei a împiedicat să fie puse în lumină poezia sufletului Marianei, idealurile ei de viață, părînd ca simple vorbe rostite patetic. Aceasta a dus inevitabil și la scăderea expresivității personajului Ștefan Vardia cu toate strădaniile pozitive ale lui Ion Tudoriță. Prin mijlocirea interpretei pline de prospețime a Marianei (Rodica Radu) în spectacolul de la Craiova a apărut mai evident deosebirea de caractere dintre Mișu Felecan și Ștefan Vardia, demagogia, lașitatea primului, înălțimea sufletească, farmecul celui de al doilea. De altminteri și cei doi interpreți — Constantin Sassu (Vardia) și Ion Marinescu (Felecan) — au contribuit din plin, prin jocul lor inteligent, la reușita imaginea a acestui grup.

Deosebirile dintre soluțiile folosite de un teatru sau celălalt în dezlegarea problemei noastre pot fi continuate. Ne vom opri însă aici. In tot cazul și pentru un teatru și pentru celălalt întîlnirea pe scenele Capitalei nu poate aduce decît substanțiale cîștiguri de experiență.

SUZANA VOINESCU

*) *Pe marginea a două spectacole cu „Nota zero la purtare" de Virgil Stoenescu și Octavian Sava.*

Semnarea acordului comercial între R. P. R. și R. Cehoslovacă pentru schimbul de mărfuri și plăți pe anul 1956

La 24 mai, s-a semnat la București acordul comercial între Republica Populară Romînă și Republica Cehoslovacă, reglementînd schimbul de mărfuri și plăți pe anul 1956.

R.P.R. va livra produse agroalimentare, produse petrolifere, chimicale, bunuri de larg consum, utilaj petrolifer și tractoare.

R. Cehoslovacă va livra laminate, cocs, chimicale, produse ale industriei constructoare de mașini și bunuri de larg consum.

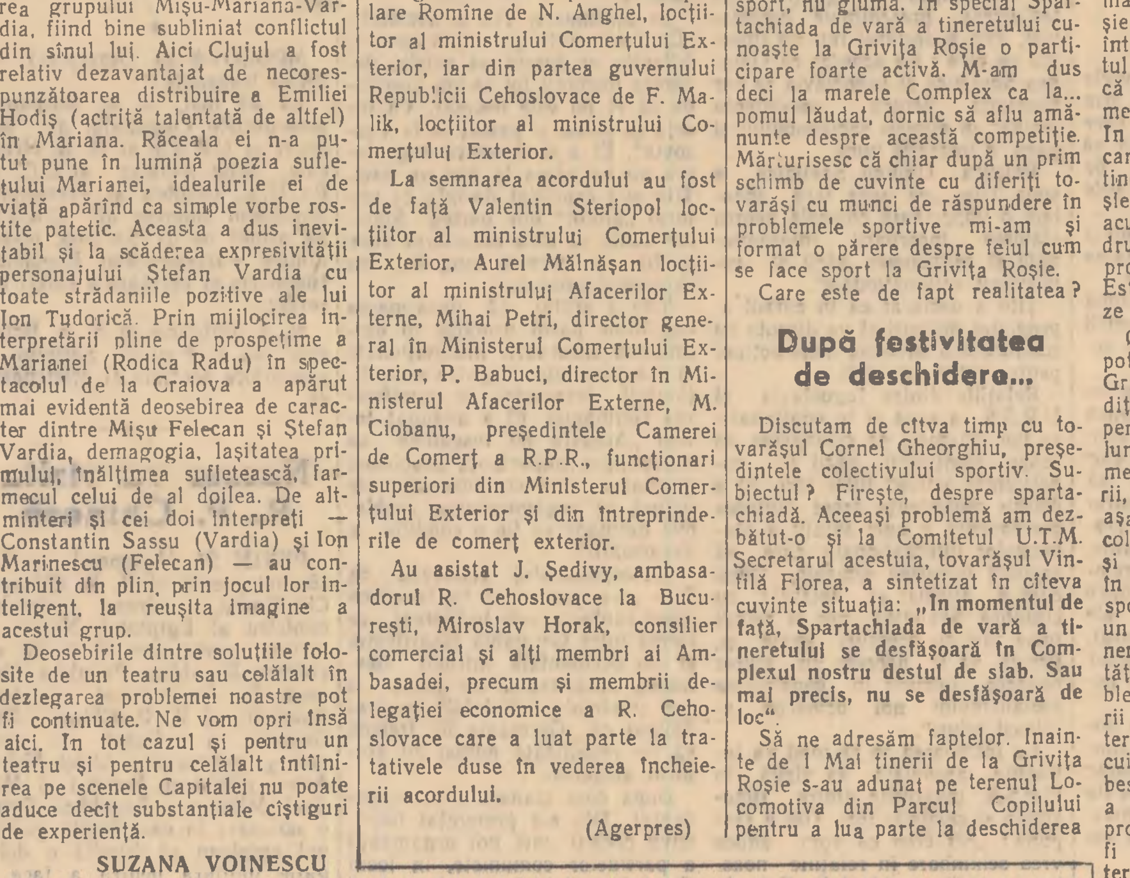
Tratativele care au avut loc în vederea încheierii acordului s-au desfășurat într-o atmosferă prietenească și într-un spirit de înțelegere reciprocă.

Acordul a fost semnat din partea guvernului Republicii Populare Romîne de N. Anghel, locțiitor al ministrului Comerțului Exterior, iar din partea guvernului Republicii Cehoslovace de F. Malik, locțiitor al ministrului Comerțului Exterior.

La semnarea acordului au fost de față Valentin Steriopol locțiitor al ministrului Comerțului Exterior, Aurel Mălnășan locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, Mihai Petri, director general în Ministerul Comerțului Exterior, P. Babuci, director în Ministerul Afacerilor Externe, M. Ciobanu, președintele Camerei de Comerț a R.P.R., funcționari superiori din Ministerul Comerțului Exterior și din întreprinderile de comerț exterior.

Au asistat J. Ședivy, ambasadorul R. Cehoslovace la București, Miroslav Horak, consilier comercial și alți membri ai Ambasadei, precum și membrii delegației economice a R. Cehoslovace care a luat parte la tratativele duse în vederea încheierii acordului.

(Agerpres)



In decada, Teatrul Național din Iași prezintă spectacolul cu piesa „Horia", de Mihail Davidoglu, în regia lui N. Al. Toscani. Prima reprezentație are loc astăzi în sala Teatrului C.F.R.-Giulești. Fotografia noastră înfățișează o repetiție, fără decoruri și costume, în acest spectacol. In fund, în mijloc, artistul emerit Gheorghe Popovici, care interpretează rolul titular.

Sport Sport Sport Sport

SPARTACHIADA DE VARA A TINERETULUI

Chemarea la întrecere nu e un act formal

Sînt unii oameni care pentru a-și etala calitățile, pentru a le scoate în evidență mai mult decît este necesar, sînt în stare să-ți spună verzi și uscate despre succesele muncii lor. Uneori, cînd cercetezi mai „la concret", constați că din toată sporovăiala lor numai o infimă parte corespunde adevărului. Dar, să precizăm despre ce anume este vorba.

Am fost informat de mai mulți tovarăși, printre care și tov. Ion Chelu, președintele C.C.F.S. raional că la Complexul C.F.R. Grivița Roșie munca sportivă merge ca „pe roate", că aici, unde sînt mii de tineri, se face sport, nu glumă. In special Spartachiada de vară a tineretului cunoaște la Grivița Roșie o participare foarte activă. M-am dus deci la marele Complex ca la... pomul lăudat, dornic să aflu amănunte despre această competiție. Mărturisesc că chiar după un prim schimb de cuvinte cu diferiți tovarăși cu munci de răspundere în problemele sportive mi-am și format o părere despre felul cum se face sport la Grivița Roșie.

Care este de fapt realitatea?

După festivitatea de deschidere...

Discutam de cîtva timp cu tovarășul Cornel Gheorghiu, președintele colectivului sportiv. Subiectul? Firește, despre spartachiadă. Aceeași problemă am dezbătut-o și la Comitetul U.T.M. Secretarul acestuia, tovarășul Vintilă Florea, a sintetizat în cîteva cuvinte situația: **„In momentul de față, Spartachiada de vară a tineretului se desfășoară în Complexul nostru destul de slab. Sau mai precis, nu se desfășoară de loc"**.

Să ne adresăm faptelor. Inainte de 1 Mai tinerii de la Grivița Roșie s-au adunat pe terenul Locomotiva din Parcul Copilului pentru a lua parte la deschiderea festivă a întrecerilor spartachiadei. Și trebuie recunoscut că festivitatea s-a bucurat de succes. Muzica, entuziasmul tinerilor sportivi ca și al spectatorilor, întrecerile fotbaliștilor și voleibaliștilor, demonstrațiile rugbiștilor fruntași, toate acestea completate cu o zi frumoasă de primăvară au asigurat un cadru sărbătoresc deschiderii Spartachiadei de vară a tineretului. Deci, primul pas a fost făcut. Acum urmează să vedem cine-i mai bun în întreceri. Curios, după festivitatea de deschidere (la care din păcate nu au participat decît o infimă parte din tineretul marelui complex), la Grivița Roșie toată munca sportivă a căzut într-o adîncă toropeală. Inceputul a fost mai greu — probabil că și-au spus unii — că restul va merge. „Restul" însă nu a mers. In afară de deschiderea festivă care a avut loc înainte de 1 Mai, tinerii sportivi de la Grivița Roșie nu au mai participat pînă acum la nici un concurs din cadrul spartachiadei și sîntem aproape de sfîrșitul lunii mai. Este posibil așa ceva? Ce „scuze obiective" se pot găsi?

Credem că astfel de scuze nu pot fi valabile deoarece la C.F.R. Grivița Roșie există o veche tradiție sportivă, există deci o experiență prețioasă acumulată de-a lungul anilor. Aci muncesc numeroși sportivi de frunte ai țării, există o bază sportivă model așa cum ar dori să aibă și alte colective, există activiști sportivi și tehnicieni pricepuți, competenți în materie de cultură fizică și sport. Există — și acesta este un lucru esențial — dragostea tinerilor pentru sport. Unele greutăți legate de această ultimă problemă — anume că nu toți tinerii vin din proprie inițiativă pe terenul de sport deoarece nu locuiesc în Capitală și deci, se grăbesc ca să prindă trenul pentru a pleca acasă — aceasta este o problemă care de asemenea poate fi rezolvată cu concursul Ministerului C.F.R., care ar putea da **curs mai degrabă cererii conducerii complexului ca cursa pentru muncitori să plece din București la o oră mai tîrzie.**

Există și o altă situație, care, socotim, frînează practicarea și dezvoltarea sportului la Complexul Grivița Roșie. M-am uitat în planul de muncă săptămînal al Comitetului U.T.M.: Cîteva zeci de ședințe și „ședințele", cursuri și „paracursuri", cercuri și „cerculețe" de studierea diferitelor probleme, răpesc tinerilor timpul afectat activității sportive. E drept, unele puncte din planul de muncă pe care l-am văzut, sînt trasate de alte foruri. Dar, se poate afirma cu tărie, că boala ședințomaniei — parte integrantă și „indispensabilă" pentru unii activiști utemiști din această întreprindere, constituie problema nr. 1 căreia i se consacră majoritatea timpului. Cînd să mai facem sport? — se întreabă în mod firesc tinerii muncitori. Este o întrebare al cărui răspuns și noi sîntem nerăbdători să-l aflăm.

Un act formal?

Acum cîteva zile, organizația de bază U.T.M. de la Complexul C.F.R. Grivița Roșie a chemat la întrecere toate organizațiile U.T.M. și colectivele sportive din Capitală. Obiectivul principal al acestei chemări este „obținerea celor mai bune rezultate în cadrul Spartachiadei de vară a tineretului pe anul 1956".

Inițiativa tinerilor ceferiști este frumoasă. Dar, problemele legate de această chemare trebuie privite în mod realist.

Oare activitatea pe care o desfășoară în prezent constituie vreo garanție că chemarea nu va avea doar un caracter formal?

Pentru că, a mobiliza 1800 tineri la întrecerile spartachiadei, a scoate 70 noi purtători ai insignei G.M.A. gradul I și II, a confecționa pe plan local materiale sportive, nu sînt de loc obiective ușoare. Rămîne de văzut ce cotitură va interveni în domeniul muncii sportive la Grivița Roșie pentru a realiza concret obiectivele chemării.

R. CALARAȘANU

Cursa prieteniei romîno-bulgare



Peste cîteva zile, la 31 mai, se va da plecarea din capitala Bulgariei în prima etapă a cursei Sofia-București. Organizată de ziarele „Informația Bucureștiului" și „Vecerni Novini", cea de a II-a ediție a cursei prieteniei romîno-bulgare se află în atenția atît a cicliștilor cît și a iubitorilor acestui sport din cele două țări vecine și prietene. Și aceasta e pe deplin explicabil: cei mai buni cicliști romîni și bulgari printre care și cei care au participat recent la „Cursa Păcii" — Dumitrescu, Moiceanu, Șandru, I. Vasile, Zanoni, Kolev, Dimov, Hristov etc. alături de alți nenumărați tineri vor lua startul.

Populară și interesantă, cursa va fi în același timp și foarte dificilă din cauza traseului: un drum lung, peste munți și văi, peste Dunăre, pe șosele asfaltate sau numai pietruite și altceva: anul acesta traseul cursei se va mări cu încă 120 km., totalizînd deci 660 kilometri împărțiți în 4 etape după cum urmează:

— Etapa I-a 31 mai Sofia-Plovdiv.

Etapa II-a 1 iunie Plovdiv-Gabrovo.

Etapa III-a 2 iunie Gabrovo-Russe.

Etapa IV-a 3 iunie Giurgiu-București-Ploești-București.

Actualități sportive iugoslave

Corespondență specială pentru Scînteia tineretului

Pregătiri pentru Olimpiadă

La Jocurile Olimpice de la Melbourne, Iugoslavia va fi reprezentată de fotbaliști, atleți, jucători de polo, trăgători, înotători și canotori. In total, circa 30-40 de sportivi. La turneul de fotbal va participa o echipă de tineret deoarece reprezentativa A va avea întîlniri grele în Marea Britanie împotriva Angliei și Scoției. Echipa olimpică iugoslavă este compusă în general din jucătorii reprezentativei B, care în anul acesta vor susține cîteva întîlniri internaționale. In ultima perioadă de antrenament jucătorii vor petrece un timp oarecare în Egipt unde clima se aseamănă foarte mult cu cea din Australia.

Atleții, candidați olimpici, au făcut antrenamente în comun timp de trei săptămîni la sfîrșitul lunii februarie și începutul lunii martie pe coastele mării Adriatice. In momentul de față grupul alergătorilor fondiști face antrenament la Malibor.

Cele mai mari posibilități s-ar părea că le va avea la Jocurile Olimpice echipa de polo pe apă care de cîțiva ani duce o luptă aprigă cu echipa Ungariei pentru supremația mondială. In momentul de față, echipa face antrenamente în localitatea Kroșco. Peste cîteva săptămîni ea va avea de susținut o întîlnire grea cu reprezentativa U.R.S.S. Avînd în vedere că în Iugoslavia nu există încă un bazin de înot acoperit, echipa iugoslavă de polo va fi nevoită ca înaintea plecării la Melbourne să facă antrenamente într-o țară străină — Italia sau Romînia.

Din calendarul internațional

In săptămînile imediat următoare, calendarul internațional al sportivilor iugoslavi e foarte bogat. In luna iunie atleții iugoslavi vor fi găzduiți în Varșovia, Praga și Sofia. La 30 iunie și 1 iulie va avea loc tradiționalul concurs internațional de atletism al orașului Belgrad, la care vor participa cei mai buni concurenți din nouă țări ale Europei. La această întîlnire, la care vor participa și cîțiva recordmeni mondiali, sînt invitați și atleții romîni.

Reprezentativa iugoslavă de box va întîlni la data de 27 mai la Viena reprezentativa Austriei, iar la 17 iunie, la Zagreb, se vor întîlni reprezentativele de fotbal ale Iugoslaviei și Austriei.

Acestea sînt doar cîteva din întîlnirile noastre internaționale.

Construcții sportive

Toate eforturile sînt îndreptate în momentul de față ca fiecare școală, sat sau întreprindere să aibă un teren pentru sport. In această direcție, la 1 aprilie a început — din inițiativa Uniunii Tineretului Popular din Iugoslavia — o mare acțiune de construire de terenuri sportive prin muncă voluntară.

Printre marile baze sportive ce vor fi construite se află bazinul acoperit de la Zagreb, care va fi terminat pînă în anul viitor. La Belgrad se construiește un mare platou pentru expoziții internaționale. Una din marile săli ale acesteia va putea să servească și pentru competiții sportive. Sala, de cîteva sute de metri, va permite desfășurarea unor mari concursuri atletice.

Intîlnirile noastre comune

Conform înțelegerii între reprezentanții sportivi ai Romîniei și Iugoslaviei, care a avut loc în februarie a.c., s-a căzut de acord ca în anul acesta să aibă loc întîlniri sportive de atletism, lupte, înot, polo pe apă, fotbal baschet, handbal, tenis de masă, gimnastică și volei. S-a hotărît ca în București să aibă loc întîlnirea de handbal între reprezentativele Romîniei și Iugoslaviei (probabil la 3 iulie). Reprezentativa Romîniei de polo pe apă va fi găzduită în Iugoslavia în luna octombrie. Este probabil că vor susține întîlniri în Romînia boxerii din clubul Metalaț din Zagreb și echipa feminină de baschet din Trvena Zvezda care în anul acesta, pentru a II-a oară consecutiv, a ocupat locul I în campionatul Iugoslaviei fără să piardă vreo întîlnire.

Cine va învinge?

Dacă stabilirea grupelor pentru campionatul mondial de fotbal ar fi avut loc înainte de întîlnirea dintre Iugoslavia și Romînia, noi am fi considerat că avem o grupă ușoară. Acum însă, în Iugoslavia această grupă nu este privită cu prea mult optimism. Ca favoriți ai acestei categorii sînt considerați deopotrivă atît Iugoslavia cît și Romînia. Grecia cred că nu are nici un fel de șansă. Reprezentativa Iugoslavă a dat peste un rival al cărui stil de joc nu-i corespunde. Fotbaliștii iugoslavi se acomodează greu cu echipa a cărei jucători joacă rapid și preiau mingea din viteză. Ei joacă mult mai ușor cu echipele care practică un fotbal mai tehnic dar lent cum este, de exemplu Brazilia, Austria și chiar Ungaria. Intr-o convorbire pe care am avut-o recent cu selecționerul Tirnanici el mi-a spus: „Victoria romînilor asupra echipei iugoslave n-a fost întîmplătoare. Ea a fost o consecință a jocului rapid prestat de romîni și în mare măsură slabei pregătiri a fotbaliștilor iugoslavi care erau convinși că vor învinge. A doua oară cînd ne vom întîlni cu romînii, jucătorii noștri vor ști că au în fața lor un rival serios ceea ce va fi foarte important pentru noi".

Să așteptăm întîlnirea pentru a vedea cine va învinge.

MILAN KOVACEVICS

Bucuria doctorului Vlad...

Era pe la începutul lui martie. In alți ani, pe vremea aceasta, primăvara făcea cei dintîi pași pe drumurile de apă ale deltei, scuturîndu-și din plete cîte o frunzișoară plăpîndă, prin stufărișul ruginiu, ca de aramă. Și cînd țipătul cocorilor răsuna din înalturi ca o trîmbiță vestitoare a noului anotimp, fețele pescarilor se luminau asemenea cerului după furtună și parcă toată delta suspina adînc, trezindu-se iar la viață.

In anul acesta însă, crivățul și omătul n-au aflat cu cale să-și ia rămas bun de la lișițele și rațele sălbatice care s-au zburătăcit toată iarna pe luciul de cristal al gheții și nici să descătușeze trestiile mlădii, pe care răsăritul ori apusul soarelui le poleiește în aur.

Căzuse înserarea. La casa de nașteri de peste drum de cherhana, lumina strălucea în ferestre. O șuviță alburie de fum se înălța din coșul de cărămidă roșie.

— Duceți-vă la culcare, tovarășe doctor, îl îndeamnă într-una o femeie înaltă și voinică pe omul de lîngă pat. Am eu grijă. Doar nu-i primul copil pe care-l aduc pe lume... Zău, duceți-vă... Iți fi tare ostenit.

Doctorul, un tînăr, stă nemișcat pe scaunul scund, fără spătar, cu ochii țintă spre patul în care soția sa geme înfundat. Lîngă el, moașa casei de nașteri din sat, îl privește cu un zîmbet cald, plin de înțelegere.

— Rămîn aici, tovarășe Claudia... Poate e nevoie să-ți dau o mînă de ajutor.

Se putea vedea limpede pe fața doctorului Vlad că-i stăpînit de emoție și îngrijorare. Cu toată căldura din cameră, își simți trupul cuprins de un fior rece, ca de gheață. Aștepta doar cel dintîi copil!

— Ascultați-mă, tovarășe doctor, și plecați la odihnă... Dacă se ivește vreo complicație, vă chem îndată... Nu cred însă... Peste cîteva ceasuri, sînteți tată de flăcău.

Doctorul încercă să zîmbească, dar pe buze nu-i apăru decît un zîmbet forțat. Nu-i vorbă, moașa Claudia e pricepută dar...

De afară, se auzi un zgomot ușor. Moașa ieși. Doctorul reuși să deslușească prin ușa groasă de stejar, cîteva șoapte înfundate.

— A venit un pescar la noi. Zice că feciorul cel mare îi bolnav rău și ne roagă să-i dăm ajutor.

— De unde-i?

— Tocmai din cătunul de dincolo de baltă. De la capătul ostrovului.

Doctorul, biruind ezitarea primului moment, se întoarse spre moașă și-i spuse:

— Mă voi întoarce curînd... Ai grijă de ea... Pregătește-ți instrumentele...

Claudia îl petrecu pînă la ușă, clătinînd din cap. Pescarul, un bătrîn, îl aștepta în uliță.

— Tovarășe doctor... Pavliușa e bolnav. A căzut azi dimineață în apă și acum se văicărește că-l arde ceva în piept... Mi se prăpădește feciorul, nu-l lăsați.

— Cu ce ai venit pînă aici? îl întrerupse Vlad.

— Dumnezeu mă știe cum am ajuns. Am vîslit pe canal. Da, merge greu, că apa prinde iute crustă din pricina gerului.

Vlad rămase pe gînduri, cu privirea pierdută undeva, spre casa vecină cu cherhanaua. Acolo soția sa trebuie să nască din clipă în clipă. Bătrînul care stă în mijlocul uliței, frîngîndu-și mîinile de disperare, a venit să-i ceară sprijin. Feciorul, singurul său fecior, nădejdea și bucuria bătrîneții sale, se zbate între viață și moarte. Asupra tinerei vieți care trebuie să vină pe lume, aici în sat, are cine să vegheze. Pe cîtă vreme, în micul cătun pescăresc, pierdut undeva în împărăția de apă și stuf a deltei, e nevoie de doctor.

Cu mica geantă agățată după gît, doctorul porni cu pași mari pe urmele pescarului. Noroiul înghețat se sfărîma sub cisme, scîrțîind.

— Pe aici... Barca e trasă la mal.

In lotcă, Vlad se așeză pe bancheta de la mijloc, ghemuindu-se în cojocul ce și-l asvîrlise pe umăr. Dinspre baltă sufla un vînt tăios ce-ți oprea și răsuflarea. Pescarul prinse vîrtos vîslele și curînd începură să audă clipocitul apei.

— Merge greu, tovarășe doctor, spuse bătrînul pescar ca și cînd ar fi vrut să scuze încetineala cu care înaintau. Incepe să înghețe balta.

— Lasă-mă și pe mine, moș Artiom, spuse Vlad trecînd pe bancheta din față... Cu doi va merge mai ușor.

Luminile satului rămăseseră mult în urmă. Acum, apa și cerul se topiseră în smoala nopții. Ici, colo, mai licărea cîte o stea, ca lumina unui îndepărtat opaiț.

— Ajungem îndată, tovarășe doctor... Indată...

Vlad își dădu seama că pescarul caută să-l liniștească.

— N-ai nici o grijă, moș Artiom... Feciorul dumitale va scăpa...

— I-am spus azi dimineață să stea liniștit... El nu și nu, că se duce să scoată din apă uneltele brigăzii. Zicea că dacă le prinde înghețul, le strică... S-a dus cu Serioja și cu Pantelei Sava. Au venit cu Pavliușa acasă, aproape mort. Inghețase haina pe el ca o coajă de pom... Doamne... Ce nenorocire!

Vîntul se înteți și mai mult, aducînd cu el picături mari și reci de lapoviță, care biciuiau obrajii, înțepîndu-i cu mii de ace.

Cînd barca ajunse la cotul canalului, nu mai fu chip să înainteze. Pînă la mal erau mai bine de doi metri.

— Ii adîncă apa aici, tovarășe Artiom?

— Nu... Nici pînă la brîu nu vine, răspunse nedumerit pescarul.

— Haide atunci. Nu mai avem vreme de pierdut.

Și pînă să se dumirească bine moș Artiom, Vlad sări peste marginea bărcii. La început — cînd luă contact cu apa — avu un tremur, dar continuă să înainteze spre mal.

Veni și moș Artiom după el.

— O luăm la dreapta... Ajungem îndată.

Pornind pe urmele bătrînului lipovean, doctorul abia mai mergea. In cătun, au ajuns după vreo jumătate de ceas. Erau aproape înghețați. In pat, acoperit cu un țol gros de lînă, Pavliușa sta cu ochii închiși, gemînd într-una. Pe o laviță, lîngă cuptor, cuprinzîndu-și mereu capul în palme, se văicărea maică-sa.

De îndată ce-i luă pulsul și-l ascultă cu stetoscopul, doctorul își dădu seama că feciorul lui Artiom are congestie pulmonară. Scoase la iuțeală din trusă fiolele cu penicilină și îi făcu prima injecție. Incet, încet, căldura din cameră începu să-l toropească pe Vlad. Rămase cu siringa în mînă, cu pleoapele închise pe jumătate. Tresări. Avu impresia că-l strigă Maria, că aude scîncetul noului născut. Era însă atît de departe de ea... Gemuse bolnavul.

Cînd la ferestrele acoperite de arabescul minunat al florilor de gheață ciocăniră timid zorii, doctorul Vlad veghea încă la căpătîiul bolnavului. Urmărea neîncetat evoluția bolii, cu îngrijorarea pe care i-o dădea conștiința sa de medic că are în mîini viața unui om.

— Apă... Mi-e sete, ceru bolnavul abia șoptit.

Fruntea și mîinile nu-i mai ardeau. Penicilina își făcea efectul. Vlad simți că o undă de bucurie îi străbate corpul.

— Ce ți-am spus, moș Artiom? Peste cîteva zile Pavliușa al dumitale se pune pe picioare...

Dimineața, doctorul părăsi casa pescarului, lăsînd medicamentele trebuincioase și promițînd că peste cîteva zile va trece iar să-l vadă pe bolnav. Pe cînd ieșea din ogradă, îl ajunse bătrîna din urmă și-i întinse un ștergar frumos, lipovenesc.

— Nu te supăra că ți-l dăm... Dar nu-i pentru dumneata, ci pentru micuț... E darul nostru... Așa-i obiceiul la lipoveni.

Cu toate că drumul pînă în sat ocolea mult pe marginea canalelor, Vlad nu mai lua în seamă nici omătul spulberat de vînt, nici frigul ce-l pătrundea pînă la oase. Strîngînd la piept ștergarul înflorat, simțea parcă din plin căldura acestui dar și calea i se părea nespus de scurtă.

Ajunse în sat aproape de ceasurile amiezii. Sprîncenele mari și stufoase i se acoperiseră cu o pojghiță de ghiață, adumbrindu-i ochii senini și albaștri. Intră ca o vijelie în casa de nașteri și cînd se întîlni cu moașa, aceasta îl întîmpină zîmbind.

— Nu v-am spus eu c-o să fie băiat? Intrați... Dar încet, că micuțul doarme.

Doctorul Vlad păși pe vîrfuri. Ochii soției îl priveau scăldați de fericire. Vlad o sărută plin de dragoste, apoi se aplecă deasupra pătucului în care dormea copilașul. Ținea pumnișorii mici și trandafirii ridicați deasupra capului. Inima lui Vlad începu să bată cu putere și obrajii i se aprinseră. Poate din pricina căldurii, poate a bucuriei... Sau cine știe? Mîndria de tată!

I. MARGINEANU

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: Patria, V. Alecsandri, Infrățirea între popoare, Elena Pavel (sală și grădină). **Libertății** (sală și grădină): Ganga; **Magheru, Popular:** Carola Lamberti. **Republica, București, Vasile Roaită, Alexandru Sahia, Aurel Vlaicu:** Pe răspunderea mea. **Filimon Sîrbu** (sală și grădină). **I. C. Frimu:** Melodii nemuritoare; **Lumina:** Vagabondul (seria I-a). **1 Mai** (sală și grădină). **Olga Bancic** (sală și grădină: Semne particulare. **Central:** Caravana; **Victoria:** Vagabondul (seria a II-a). **Tineretului:** Ali Baba și cei 40 de hoți: **Maxim Gorki, Timpuri Noi:** In Afganistanul prieten. Pe pămîntul primitor al Birmaniei: **Alexandru Popov. Cultural, Munca:** Cavalerul fără lege. **Grivița:** Muzică și dragoste. **8 Martie, Tudor Vladimirescu:** Drum însîngerat; **Unirea** (sală și grădină): Trei starturi.

Radio

Selecțiuni din programul de sîmbătă 26 mai

PROGRAMUL I: 5,10 Cîntece și jocuri populare romînești; 7,14 Muzică populară romînească; 10,00 Muzică corală sovietică; 11,30 Emisiune literară: In preajma Congresului scriitorilor; 11,50 Cîntece de luptă pentru pace, de compozitori romîni; 16,30 Concert Kabalevski; 17,45 Muzică populară din Banat la cererea fruntașilor și colectivelor fruntașe în producție din industrie și agricultură; 18,15 Muzică din opereta „Lăsați-mă să cînt" de Gherase Dendrino; 18,55, Buletin de știri; 19,00 Interpreți celebri de muzică ușoară. Cîntă tenorul Benjamino Gigli: 21,15 Cronica evenimentelor internaționale; 21,45 Noi înregistrări de muzică populară romînească realizate în studiourile Radio; 23,15—23,55 Muzică de dans.

PROGRAMUL II: 14,05 Prelucrări de folclor ale compozitorilor sovietici; 14,45 Muzică distractivă; 16,15 Vorbește Moscova!; 16,45 Cîntă la vioară Costică Dinicu; 17.00 Emisiunea „Ce ți-a plăcut mai mult": 18,30: Muzică de estradă la cererea fruntașilor și colectivelor fruntașe în producție din industrie și agricultură; 19,00 Scriitori la microfon: Ion Marin Sadoveanu citește din romanul său „Ion Sîntu"; 19,15 Concert de muzică populară din diferite regiuni ale țării; 20.00 Jurnalul satelor; 22.25 Seară de operă. In program: uvertura la opera „Benvenuto Cellini" de Berlioz; Tabloul simfonic „Sadko" de Rimski-Korsakov; Poemele simfonice „Ucenicul vrăjitor" de Paul Dukas și „Don Juan" de Richard Strauss. In completarea programului; lieduri.

Înainte de a părăsi Moscova

Primirea de către N. A. Bulganin, N. S. Hrușciov și V.M. Molotov a lui C. Pineau

MOSCOVA 24 (Agerpres). — TASS transmite: La 24 mai, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și V. M. Molotov, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S., au primit pe dl. Christian Pineau, ministrul Afacerilor Externe al Franței, care a venit să-și ia rămas bun.

Dl. Pineau a fost însoțit de M. Dejean, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Franței în U.R.S.S.

La primire a fost de față S. A. Vinogradov, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. în Franța.

Am putut să întărim tradiționalele relații de prietenie

Cuvîntarea rostită de C. Pineau la postul de radio Moscova

MOSCOVA 24 (Agerpres). — TASS transmite: La 24 mai, ora 19, (ora Moscovei) Christian Pineau, ministrul Afacerilor Externe al Franței a rostit o cuvîntare la postul de radio Moscova:

La sfîrșitul vizitei mele în Moscova și al călătoriei mele în Uniunea Sovietică aș vrea să vă exprim sentimentele pe care le încerc părăsind țara dv.

Domnul Guy Mollet și eu personal am răspuns cu satisfacție și încredere la invitația cordială a guvernului sovietic. Vizita și rezultatele obținute au depășit speranțele noastre.

Am putut să întărim tradiționalele relații de prietenie, care unesc popoarele sovietic și francez. Prea multe încercări comune, prea multe sacrificii grele ne-au unit în decursul istoriei pentru ca sentimentul de solidaritate să poată să dispară vreodată. Nu există nici un francez, oricare ar fi vederile sale politice, care să nu-și amintească cu recunoștință de lupta eroică și sîngeroasă pe care ați dus-o pentru eliberarea popoarelor. Cinstim cu evlavie memoria celor căzuți din rîndurile voastre.

Am înțeles imediat în timpul călătoriei mele că poporul sovietic a păstrat și el sentimente de atașament față de țara mea și am simțit cu mîndrie respectul pe care îl manifestă în toate împrejurările față de mișcarea de rezistență din Franța.

Pretutindeni — la Moscova, Leningrad, Kiev, Rostov sau Erevan — autoritățile locale și populația ne-au primit cu ospitalitate cordială și atenție exprimîndu-ne sentimentele lor de prietenie, a căror sinceritate evidentă ne-a emoționat profund.

Vreau să mulțumesc poporului sovietic pentru faptul că ne-a permis să stabilim din nou cu el acest contact și să-l felicităm pentru eforturile susținute pe care le depune pentru a asigura dezvoltarea economică și îmbunătățirea condițiilor de viață într-o țară atît de mare, atît de greu rănită de război. Cine ar putea să se îndoiască că atîta muncă și atîtea sacrificii vă vor aduce rezultatele la care sperați și pe care le meritați?

Am venit în U.R.S.S. pentru a studia împreună cu conducătorii voștri cele mai importante probleme ale epocii noastre, și mai ales pe acelea care se referă la relațiile franco-sovietice. Rar poate exista un schimb de păreri mai deschis și mai cordial.

N-am încercat să ascundem adevărul, să camuflăm divergențele care s-au putut ivi între noi. Am preferat o explicație sinceră, care a permis fiecăruia dintre noi să înțeleagă mai bine punctul de vedere al celuilalt, și care în cele din urmă ne-a apropiat.

Știți că atît eu cît și francezii nu-și măsoară prietenia cu comunitatea de vederi în toate problemele.

Mai important însă este, după părerea mea, faptul că am reușit să trasăm numeroase linii de acțiuni comune.

De îndată ce s-a pus în tot problema păcii și a îmbunătățirii condițiilor de viață a popoarelor, s-a dovedit că sîntem gata să trecem cu încredere la colaborare în domeniul relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Franța.

În cele din urmă, întărirea relațiilor economice și culturale între Uniunea Sovietică și Franța, ale căror căi practice le-am elaborat, va fi prin ea însăși un nou factor de apropiere între cele două popoare ale noastre.

Înainte de a părăsi Uniunea Sovietică îmi exprim dorința ca contactele de acest fel care depășesc cadrul diplomației obișnuite, să fie menținute între noi într-o atmosferă de încredere și prietenie reciprocă.

Ședința Consiliului de Miniștri al R. P. Ungare

BUDAPESTA 24 (Agerpres). — M.T.I. transmite: La 22 mai a avut loc o ședință a Consiliului de Miniștri al R.P. Ungare care a trasat sarcina de a se elabora măsuri menite să simplifice o serie de domenii ale muncii de administrație. S-a hotărît ca aceste măsuri de simplificare să fie adoptate după consultarea muncitorilor din fabrici și uzine și a celor mai buni specialiști.

Consiliul de Miniștri a stabilit de asemenea salariul minim de bază la unele categorii de muncitori, care va intra în vigoare la 1 iunie a. c. și a hotărît să reducă ziua de muncă în unele ramuri ale industriei în care condițiile de muncă sînt dăunătoare sănătății.

Consiliul de Miniștri a mai hotărît atenuarea măsurilor prea severe în legătură cu avorturile și a hotărît să propună Prezidiului R. P. Ungare modificarea legii în vigoare.

Consiliul de Miniștri a mai discutat situația producției petrolifere și a gazelor naturale și a însărcinat ministrul de resort să asigure măsurile necesare cercetărilor și producției. De asemenea Consiliul de Miniștri a aprobat un decret în legătură cu pregătirea și încadrarea elevilor care termină în 1956 studiile secundare și superioare.

De peste HOTARE

Călătoria președintelui Tito la Moscova

O importantă demonstrație a păcii

Interviul acordat de I. B. Tito agenției United Press

NEW YORK 24 (Agerpres). — După cum anunță corespondentul din Belgrad al agenției United Press, președintele Iugoslaviei, Tito a declarat într-un interviu pe care i l-a acordat că în timpul vizitei sale în Uniunea Sovietică și Iugoslavia se vor pronunța pentru „coexistența activă" în numele socialismului și păcii în întreaga lume.

Politica Uniunii Sovietice, a spus Tito, „va avea față de Iugoslavia o importanță colosală pentru slăbirea încordării internaționale și menținerea păcii și pentru cooperare internațională".

Tito a declarat că în cursul apropiatei întîlniri va discuta cu conducătorii sovietici noile acțiuni pentru întărirea păcii.

Relațiile dintre Iugoslavia și U.R.S.S., a spus el în continuare, se vor întemeia pe colaborare, în scopul menținerii păcii și „coexistenței active" între țări. El a definit coexistența drept căutarea permanentă a unei soluții a problemelor internaționale, care să excludă folosirea armelor. După cum a afirmat el, relațiile cu Uniunea Sovietică „vor fi relații între țări cu drepturi egale și, firește, va fi necesar un ajutor reciproc întrucît în construirea socialismului noi urmărim același țel".

La întrebarea în ce mod va influența apropiata sa vizită în U.R.S.S. legăturile dintre Iugoslavia și țările occidentale, Tito a răspuns: „Nu cred că vom aduce vreo schimbare în relațiile noastre cu țările occidentale. Este de dorit ca aceste relații să devină mai bune nicidecum ca ele să se înrăutățească, ca țările occidentale să înțeleagă poziția noastră independentă și să nu creadă că noi o vom schimba vreodată în viitor".

In continuare, Tito a declarat: „Cred că odată și odată pactul Atlantic va înceta să existe, deoarece membrii lui se vor convinge că el nu este necesar. Va înceta să existe și pactul de la Varșovia". El a declarat că Iugoslavia nu va adera la nici un pact. Tito și-a exprimat dorința ca viitorul „ajutor" din partea Statelor Unite să aibă caracterul unor credite pe termen lung iar nu caracterul unui dar.

Tito a arătat că dezarmarea constituie pasul următor în destinderea încordării internaționale și s-a pronunțat împotriva condiționării dezarmării de reunificarea Germaniei. El a adăugat totuși: „Aceasta nu înseamnă că subapreciez importanța problemei germane... dar consider că este nejust ca reglementarea problemei germane să fie o condiție a dezarmării".

Corespondentul relatează că Tito „s-a pronunțat în favoarea unor contacte sub indiferent ce formă între Germania răsăriteană și cea occidentală. Întrucît Germania răsăriteană nu poate fi pur și simplu lichidată", și a adăugat că „Germania nu trebuie să fie reunificată numai cu ajutorul alegerilor".

După cum transmite corespondentul, Tito s-a pronunțat împotriva creării unei noi organizații a partidelor comuniste, în locul Cominformului, dar a adăugat că partidele comuniste ale Iugoslaviei și Uniunii Sovietice vor colabora pentru îmbunătățirea relațiilor dintre aceste două țări.

Un articol al agenției Iugopres

BELGRAD 24 (Agerpres). — Buletinul de informații al agenției Iugopres publică un articol intitulat „Vizita lui Tito la Moscova". In articol se spune că, după aprecierea observatorilor politici din Belgrad, apropiata vizită a președintelui Tito în Uniunea Sovietică coincide cu o perioadă excepțional de importantă, cînd există toate condițiile pentru o continuă dezvoltare favorabilă a relațiilor internaționale.

De la ultimul contact dintre conducătorii celor două state, care a avut loc în iunie anul trecut la Belgrad, procesul de normalizare a situației internaționale a înregistrat succese considerabile.

Declarația de la Belgrad — se spune în continuare în articol — a fost baza pentru dezvoltarea unor relații întemeiate pe egalitate în drepturi nu numai între Iugoslavia și Uniunea Sovietică, ci și cu toate țările din Europa răsăriteană și a creat condiții pentru dezvoltarea colaborării prietenești între aceste țări și Iugoslavia.

Intre cele două țări s-a realizat o însemnată apropiere a punctelor de vedere. Aceasta nu înseamnă însă că punctele de vedere ale celor două guverne au devenit identice. De aceea ar fi rezonabil să se aștepte ca schimbul sincer de păreri de la Moscova, să contribuie la clarificarea mai departe a pozițiilor în problemele privind situația internațională și posibilitățile pe care aceasta le oferă pentru dezvoltarea socialismului în lumea întreagă.

După aprecierea unanimă a opiniei publice iugoslave, apropiata călătorie a președintelui Tito va constitui o importantă demonstrație a păcii, bunăvoinței și colaborării pe bază de egalitate în drepturi.

Pentru apărarea vieții și a fericirii copiilor din lumea întreagă!

PEKIN 24 (Agerpres). — După cum s-a mai anunțat, între 24 și 30 aprilie a.c. la Pekin a avut loc sesiunea Consiliului F.D.I.F. La sfîrșitul lucrărilor sale Consiliul a adoptat printre altele următorul mesaj în legătură cu Ziua Internațională a Copilului.

IN MESAJ SE SPUNE:

Soarta copiilor interesează pe toți acei care le iubesc surîsul și mîngîierile:

— pe părinți, care doresc fericirea copiilor și asigurarea viitorului lor;

— pe educatori, pe medici, pe intelectuali, a căror nobilă activitate urmărește formarea unei generații tinere, sănătoase la minte și la trup, căreia să-i transmită toate bogățiile create de gîndirea umană;

— pe bărbații și femeile care au răspunderi obștești, și care trebuie să se gîndească la viitorul popoarelor lor.

IN CONTINUARE IN MESAJ SE ARATA:

Cu prilejul zilei de 1 Iunie, Ziua Internațională a Copilului, să ne exprimăm hotărîrea de a apăra pacea. Să-i chemăm pe toți oamenii de stat să reglementeze diferendele pe calea tratativelor și a înțelegerii între popoare și să înfăptuiască principiile coexistenței pașnice.

Să cerem dezarmarea, interzicerea armelor atomice și reducerea cheltuielilor militare, să cerem ca sumele destinate înarmării să fie atribuite construcției de locuințe, de școli, de spitale, de creșe, de sanatorii, de grădini și parcuri, și ca acești bani să fie întrebuințați pentru a crea copiilor condiții mai bune de viață și pentru a-i educa în spiritul păcii, al adevărului, al dreptății și prieteniei.

Mame din lumea întreagă! Voi trebuie să luați primele cuvîntul în toate problemele care privesc copiii.

Cu prilejul zilei de 1 Iunie, Ziua Internațională a Copilului, vă chemăm să faceți auzite aceste revendicări drepte în adunări, în manifestări, în petiții și delegații pe lîngă parlamente și autorități.

Fie ca această zi să dea un nou avînt puternicei mișcări pentru apărarea vieții și a fericirii copiilor din lumea întreagă, în prezent ca și în viitor.

K. E. Voroșilov, N.A. Bulganin și N. S. Hrușciov au primit pe dl. Sartono

MOSCOVA 24 (Agerpres). — TASS transmite:

La 24 mai K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., l-a primit pe dl. Sartono, președintele parlamentului Republicii Indonezia și persoanele care-l însoțesc.

Intre K. E. Voroșilov și membrii parlamentului indonezian a avut loc o convorbire prietenească, care a durat aproximativ o oră.

★

MOSCOVA 24 (Agerpres). — TASS transmite:

La 24 mai, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. au primit pe dl. Sartono, președintele Parlamentului Republicii Indonezia și persoanele care-l însoțesc.

N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov au avut cu dl Sartono o convorbire cordială și prietenească.

Nasser va vizita R. P. Chineză

PEKIN 24 (Agerpres). — La 18 mai premierul R. P. Chineze, Ciu En-lai, a adresat primului ministru al Egiptului, Nasser o scrisoare prin care îl invită să viziteze Republica Populară Chineză. In aceeași zi, ministrul Apărării al R. P. Chineze, Pîn De-huai, a adresat de asemenea generalului Abdel Hakim Amer, ministrul Armatei și Marinei Militare a Republicii Egipt o scrisoare în care invită guvernul egiptean să trimită o delegație militară pentru a face o vizită în China. Guvernul egiptean a făcut cunoscut că a hotărît să accepte aceste două invitații transmise de guvernul R. P. Chineze.

În 24 de ore

TIRANA. — La 24 mai a sosit la Tirana, pentru a asista la Congresul al 3-lea al Partidului Muncii din Albania, o delegație a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în frunte cu P. N. Pospelov, secretar al C.C. al P.C.U.S.

PEKIN. — In cursul dimineții și după-amiezii de 22 mai artileria ciankaișistă de pe insula Quemoy a bombardat insula Taten. De la 1 mai artileria ciankaișistă de pe insulele Quemoy și Matsu a bombardat zilnic diferite insule ale R. P. Chineze. Artileria armatei Populare de Eliberare a răspuns de îndată focului tunurilor ciankaișiste.

MOSCOVA. — La 24 mai a sosit la Moscova Mihai Dalea, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Romîne în U.R.S.S.

Scînteia tineretului — Sport — Scînteia tineretului

„Fotbalul romînesc a făcut progrese simțitoare"

declară antrenorul echipei Luton Town

După întîlnirile susținute în țara noastră, echipa engleză de fotbal Luton Town a plecat în R.P. Bulgaria pentru a participa la o întîlnire amicală cu echipa T.D.N.A. din Sofia.

Inainte de a părăsi Capitala conducătorii echipei engleze și-au împărtășit impresiile despre vizita în țara noastră unui corespondent al Agenției Romîne de Presă „Agerpres".

Fotbalul romînesc — a spus Harry Wright antrenorul clubului englez — a făcut progrese simțitoare. Echipele pe care le-am văzut evoluînd la București practică un joc de un bun nivel tehnic. In ceea ce privește echipa C.C.A., care ne-a învins cu 5-1, aceasta poate rivaliza cu cele mai redutabile formații din Europa. Publicul englez cred că ar fi satisfăcut să vadă jucînd o echipă de talia formației C.C.A. Despre scorul romînesc se va mai vorbi.

După cîte am aflat, în eliminatoriile campionatului mondial de fotbal, Romînia va juca cu Iugoslavia și Grecia. Este o serie echilibrată, în care echipa Iugoslaviei ar porni cu unele șanse. Dar, victoria obținută de echipa romînă la Belgrad, victorie care a surprins întreaga opinie sportivă din Anglia, face ca învingătorul acestei serii să nu poată fi anticipat. Nu trebuie subestimată în același timp nici valoarea echipei Greciei. Luton Town a jucat de mai multe ori la Atena și ne-am dat seama că echipele grecești practică un fotbal bun.

Percy Mitchell, președintele clubului Luton, a declarat printre altele: „După o întrerupere de 17 ani fotbaliștii englezi s-au reîntîlnit cu fotbaliștii romîni deschizînd perspectiva unor noi și mai strînse legături între sportivii țărilor noastre, acesta este un lucru îmbucurător. Am fost primiți la București cu multă prietenie și ni s-a acordat o atenție care de-a dreptul ne-a impresionat. Bazele sportive din Capitala Romîniei sînt foarte frumoase și bine utilate. Stadionul „23 August" poate fi comparat cu stadionul „Wembley din Londra pentru condițiile optime pe care le oferă desfășurării unui meci de fotbal. Publicul dvs. este competent și de o perfectă sportivitate. Zecile de mii de spectatori au aplaudat deopotrivă fazele spectaculoase create atît de fotbaliștii romîni cît și de cei englezi"...

Fostul internațional scoțian, Douglas Duncan, unul din conducătorii echipei a spus: „In primul rînd m-a surprins numărul mare de spectatori, prezenți la întîlnirile susținute de echipa noastră. Echipa C.C.A. este o formație de prima clasă, cu o tehnică perfectă și cu o metodă de joc bine studiată. In ceea ce privește arbitrii romîni trebuie să remarc imparțialitatea și competența lor. In cele cîteva zile petrecute în Romînia am vizitat Bucureștiul și ne-a plăcut pitorescul său, clădirile vechi și noi, muzeele, sălile de teatru și parcurile sale. Excursia făcută pe Valea Prahovei a fost minunată, Sinaia este o încîntătoare stațiune de odihnă, situată într-o regiune muntoasă ce mi-a amintit de locul meu natal din Scoția. In timpul vizitei noastre în Romînia ne-am făcut mulți prieteni, Sincer vorbind, pînă acum nu dădeam mare importanță performanțelor obținute de sportivii romîni. De aici înainte vom urmări însă cu mult interes rezultatele pe care le vor obține echipele dvs. și ne vom bucura sau întrista în funcție de performanțele înregistrate. Ar fi inutil să spunem că vom reveni oricînd cu multă plăcere în Romînia, de unde plecăm ducînd amintiri dintre cele mai plăcute".

„Cupa Mondială" la lupte

Azi încep la Istambul întrecerile din cadrul „Cupei Mondiale" la lupte, competiție la care participă sportivi din 18 țări și anume: U.R.S.S., Italia, R. P. Polonă, R. P. Ungară, Franța, R.P.R., R. P. Bulgaria, Elveția, Germania, Saar, Japonia, Liban, Egipt, Siria, Iran, R. P. F. Iugoslavia, Finlanda și Turcia. Intrecerile vor avea loc în incinta stadionului Mihat Pașa care are o capacitate de peste 30.000 locuri. Intre 25 și 27 mai se va desfășura competiția de lupte libere. Ziua de 28 mai va fi consacrată unui festival cuprinzînd demonstrații de lupte naționale prezentate de sportivii din diferite țări iar între 29 și 31 mai vor avea loc întrecerile de lupte clasice. Majoritatea meciurilor se vor desfășura în nocturnă.

Locomotiva București — Știința Timișoara 4-0

Aproape 15.000 de spectatori au urmărit joi pe stadionul Giulești întîlnirea de fotbal din cadrul campionatului categoriei A, între echipele Locomotiva București și Știința Timișoara. Fotbaliștii feroviari au jucat cu multă energie, obținînd o categorică victorie cu scorul de 4—0 (0—0). Echipa bucureșteană a avut tot timpul inițiativa, desfășurînd un joc rapid care a surprins apărarea timișorenilor mai ales în repriza secundă. Punctele au fost realizate de Olaru (59' și 61'), Georgescu (73') și Filote (75').

In urma acestui succes echipa Locomotiva București a cîștigat 5 locuri, aflîndu-se acum pe locul 5 în clasament la egalitate de puncte (8) cu Flacăra Ploești dar cu golaveraj superior.

NOTE DE CĂLĂTORIE (I)



Adevărul despre fascinația Orientului arab

Paolo Pescetti

Orientul arab a inspirat o întreagă literatură exotică. Fascinația deșertului, beduinii și oazele reconstituite în studiourile din Hollywood au fost în mod abundent folosite de producătorii americani de filme pentru fabricarea unui număr de pelicule tip „standard". In imaginea pe care cineva și-o face din aceste filme asupra Orientului arab, adevărul ocupă un loc foarte mic. Desigur la Damasc, Beirut și chiar la Ierusalim, femeile pe care le întîlnești sînt voalate; în Egipt și mai rar la Cairo și Alexandria arabii mai poartă caracteristicul lor acoperămînt de stofă albă sau colorată, legat pe cap cu un cordon negru, aurit pentru nobili, dar foarte mulți se îmbracă în haine după moda europeană. La Cairo, într-o margine a orașului se desfășoară de două ori pe săptămînă într-o mulțime de beduini și animale, tîrgul de cămile, iar la Damasc piața acoperită se întinde între case, moschee și palatele orașului vechi într-un labirint de necrezut de ulițe și ulicioare, de dugheni, de strigăte ale vînzătorilor care își laudă marfa și caută să atragă pe clienți, făcînd să reînvie basmele din o mie și una de nopți.

Toate acestea sînt adevărate. Și este de asemenea adevărat că, în deșert, grupuri de beduini în corturile lor, trăiesc după legile primitive ale tribului, prezențe nomade ale vieții acolo unde pămîntul nu dă nici măcar un fir de iarbă, nici o plantă. Dar nu acesta este adevăratul Orient arab. Adevăratul Orient Mijlociu este astăzi o lume tînără, în rapidă dezvoltare, în noua realitate bogată în contradicții și agitație pe care o simți la Cairo, la Amman, la Damasc. Și în ce constă acest nou? În existența unor state, națiuni, a conștiinței forței pe care o reprezintă popoarele din această parte a lumii în afacerile mondiale. Și aceasta în țări care cu puțini ani în urmă erau reduse la statistici goale de geografie economică — petrol, navigația pe canalul de Suez și așa mai departe.

O lume tînără

Vizitatorului, capitala văii Nilului, Cairo, îi apare brusc ca marea, singura metropolă adevărată într-un continent care se întinde de la Atlantic pînă la golful Persic. Haotică, grandioasă metropolă, unde viața pulsează impetuos și se înlănțuie în cele mai stridente contraste, în marile bulevarde care o străbat în linii drepte, în podurile metalice care unesc malurile opuse ale Nilului, fluviul care este inima Egiptului, în vitrinele strălucitoare ale magazinelor din centru și în reclamele luminoase ale zgîrie-norilor din Piața eliberării ca și în dughenile meseriașilor din cartierele arabe. In confuzia agitată a pieței faimoasei universități religioase din Al Azhar, în însuflețitul trafic fluvial al ambarcațiunilor care transportă neîncetat chintale de legume sau trestie de zahăr, în vîrtejul automobilelor și taxiurilor albastre — Ford, Mercedes, Fiat și de asemenea frecvente Skoda cehoslovace și Pobeda sovietice, în fluturarea galabeat-urilor albe sau vărgate, vestmîntul comun al muncitorilor și țăranilor, precum și în zgomotoasa trecere a grupurilor de turiști care se îndreaptă spre faimoasele piramide.

O lume tînără. Și tinere sînt forțele care în această lume ocupă un rol activ.

In Egipt nu există partide politice legale. Puterea militară — și cînd se vorbește de armată se vorbește esențial de tineri ofițeri și soldați — are alături Gruparea eliberării care, transformată în Uniunea națională, va prezenta în iunie candidați la Adunarea națională. Și în Grupare vechile forțe politice ale Egiptului lui Faruk, pași și bei, nobili și mari proprietari, au dispărut: tineretul, organizațiile sale — Congresul tineretului musulman, studenți, Fiicele Nilului — alcătuiesc coloana vertebrală.

In vizită la Nasser

Un foarte tînăr om de stat este însuși Gamal Abdel Nasser, adevăratul șef al revoluției militare egiptene, omul care la apropiatele alegeri va candida pentru titlul de președinte al Republicii suverane a Egiptului. Cînd l-am cunoscut, la palatul prezidențial, primul ministru egiptean mi-a apărut așa cum îl cunoșteam din fotografiile revistelor și manifestelor afișate pe zidurile din Cairo. Înalt, îmbrăcat în civil, robust dar agil, părul lui foarte încărunțit nu-i îmbătrînește trăsăturile foarte tinere ale feții.

Scund, pătrat, înconjurat de un zid scurt în cărămidă roșie, palatul prezidențial are aspectul unei mici vile comune, cu două etaje, construită în stil englez. Intrarea dă într-o vastă sală dreptunghiulară, plină de ziariști; patru ofițeri ai „gărzii naționale", în uniformă neagră cu diagonală roșie, stau de gardă la cele patru porți de lemn ce se deschid pe cele două laturi ale sălii. Pe una din acestea sînt introdus în biroul lui Nasser.

Scurta mea conversație cu conducătorul revoluției egiptene atinge repede temele generale ale politicii guvernului din această țară. Omul care este chemat să o aplice îmi repetă principiile din care se inspiră noua constituție a Egiptului.

În timp ce părăsesc palatul prezidențial mă gîndesc la faptul că în ultimele decenii nici unul din oamenii politici și de stat din această țară nu au stîrnit în lume, în mai puțin de doi ani, atîta interes și atenție, ca acest colonel născut într-un obscur sat din Egiptul de sus. In 1938 Nasser termina ca sublocotenent Academia militară pentru a se vedea tîrît dintr-un post într-altul al frontierei pînă la războiul din Palestina. La 34 de ani Nasser a organizat lovitura militară de stat ce avea să ducă la demiterea lui Faruk, iar la 36 de ani a devenit prim-ministru.

Îmi amintesc bine de Piața Republicii din Cairo acoperită după moda turcă cu mari corturi multicolore, cînd Nasser anunțînd Constituția a definit pactul de la Bagdad drept o „închisoare a popoarelor". Două sute de mii de persoane de toate categoriile sociale au izbucnit în urale la citirea primului articol: „Egiptul este un stat arab suveran și independent" Și am văzut acum aceasta într-o țară pe care am vizitat-o prima oară în urmă cu cinci ani, atunci cînd ocupanții englezi interziceau încă orice „adunare" de mai mult de trei persoane în întreaga zonă a canalului.

Este neîndoielnic că politica externă națională a guvernului egiptean se bucură astăzi de sprijinul maselor populare ca și al burgheziei naționale. Prin această politică Nasser a lărgit în mod substanțial baza propriului său regim, a regimului la a cărui formare a contribuit în mod hotărîtor nucleul fundamental al armatei reprezentat de ofițeri proveniți din burghezia mică și mijlocie. Este acea armată care în epoca lui Faruk se prezenta ca singura forță relativ omogenă și în măsură să înlocuiască vechile clase dominante, curtea și burghezia cosmopolită, născută din concentrarea proprietăților rurale în mîinile unor familii străine. Este ușor de înțeles ce înseamnă pentru o țară fostă colonială a nu mai fi izolată în fața imperialismului, a avea o armată proprie și o capacitate proprie de apărare, care să nu mai depindă de embargourile asupra armelor impuse de Departamentul de stat și de Foreign Office.

Un singur popor

Și poate s-ar putea spune nu numai pentru Egipt: ceea ce se întîmplă aci are, de fapt, un răsunet în întreaga lume arabă, o lume populată de 40 milioane de oameni, care în fond formează un singur popor de la coastele Atlanticului pînă în golful Persic. Cei 24 de milioane de locuitori ai săi, resursele sale economice și controlul principalelor căi de navigație între Europa și Asia, marile sale metropole-Cairo și Alexandria-universitățile sale unde se întîlnesc studenți din Iordania, Libia, Sudan, Tunisia, Africa neagră și Etiopia, din Yemen și Arabia fac din Egipt un model pentru lumea arabă. Rolul pe care îl ocupă astăzi Egiptul pe arena politică mondială, independența și pe plan militar a acestei țări arabe, este un fapt absolut nou în Orientul Mijlociu și Apropiat.

Și iată întrebarea care s-a născut după înfrîngerile suferite de politica anglo-americană în această parte a lumii: la ce punct a ajuns criza imperialismului în Orientul Mijlociu? Care sînt posibilitățile pentru puterile care au adoptat declarația tripartită din 1950 de a reveni la situația care le-a permis în acea perioadă să stabilească „o împărțire a sferelor de influență"? Frontierele palestiniene sînt desigur un butoi de pulbere. Se știe că după întîlnirea Eden-Eisenhower a început să se vorbească deschis despre o intervenție a trupelor anglo-americane.

Dar ce succes pot avea aceste manevre în stadiul actual la care a ajuns mișcarea de eliberare națională a popoarelor arabe? Incidentul ministrului de externe al Maiestății sale britanice, care în insula Bahrein a fost primit cu pietre de pescarii arabi și acel al lui Glubb Pașa, moștenitorul lui Lawrence (vestit spion britanic în lumea arabă) demis din Iordania în mai puțin de două ore, spun multe lucruri.

În realitate, nu există prea multe posibilități pentru imperialism de a-și recuceri pozițiile pierdute și, în afara unor întîmplări izolate care ar putea eventual surveni, este ușor de prevăzut că mai curînd sau mai tîrziu criza se va adînci, cuprinzînd și țări care astăzi par „ferme", ca Irakul și Iranul. Pornind de pe terenul politic, această criză pare deja să înceapă a atinge centrul nevralgic al intereselor economice ale imperialismului: sursele de petrol. Hotărîrea recent luată, la propunerea Egiptului, de către Liga arabă, de a crea o Bancă de credit și o secție pentru coordonarea politicii arabe a petrolului, a trecut aproape neobservată în ziarele occidentale. Și totuși, consecințele acestei hotărîri nu vor întîrzia să se facă simțite.

„Intrevedere cu Bagdaș"

Imposibilitatea de a opri criza imperialismului și dezvoltarea mișcării naționale în lumea arabă depinde de mulți factori care se împletesc unul cu altul și despre care s-ar putea scrie un volum. Dar un lucru apare astăzi esențial: influența pe care o are în Orientul Mijlociu politica Uniunii Sovietice. Puterile imperialiste nu pot astăzi să dicteze popoarelor arabe, ele nu-și mai pot aranja afacerile trimițînd o navă de război la Alexandria, nici nu mai pot acapara resursele naturale pur și simplu pe baza „celui de al patrulea punct" din planul Truman. Concurența pașnică are prioritate și puterile capitaliste, vrînd sau nevrînd, trebuie să accepte să lucreze pe acest teren.

Mai departe, transcriu din micul meu carnet de notițe de pe o pagină care poartă indicația: „Intrevedere cu Bagdaș". Prima oară cînd l-am întîlnit pe Haled Bagdaș a fost cu cinci ani în urmă, la Beirut, în mansarda unei case nelocuite, printr-un labirint de ulicioare ale cartierelor arabe. O lampă cu petrol lumina palid un divan, două scaune, o masă: aci trăia în ilegalitate conducătorul Partidului Comunist din Siria, și Liban, urmărit de poliția dictaturii militare proimperialiste pe care un lanț de lovituri de stat, urmate după obținerea independenței de către Siria, o adusese la putere: dictatura lui Șișakli. Astăzi, Șișakli s-a refugiat la Paris. În armata siriană, majoritatea tinerilor ofițeri este net orientată în sens democratic și național. Și omul căruia i-am luat un interviu acum, într-o sală a parlamentului sirian, care acum zece ani fusese bombardată de trupele franceze, este tocmai Haled Bagdaș, ales cu cel mai mare număr de voturi, deputat în circumscripția Homs. „Căderea lui Faruk în Egipt și a dictaturii lui Șișakli în Siria — mi-a spus Bagdaș — au constituit o cotitură în mișcarea de eliberare națională din lumea arabă. Această evoluție, mai ales în Siria și Egipt, este caracterizată prin doi factori: unitatea anti-imperialistă a diferitelor pături sociale — de la muncitori la largi pături ale burgheziei naționale, la țărani și prietenia crescîndă cu lumea socialistă, datorită sprijinului hotărîtor acordat de țările socialiste cauzei independenței și dezvoltării economice a țărilor arabe".

Desigur, procesul de eliberare al tinerelor forțe naționale din țări ca Egiptul și Siria a început tocmai cu alungarea lui Faruk sau a lui Șișakli. Dar data care a constituit un salt, începutul cotiturii radicale în situația lumii arabe a constituit-o acel aprilie 1955 cînd s-au întrunit la Bandung 29 țări din Asia și Africa. Și vom vedea de ce.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52